

Iva Adamcová
odpovídá na vaše dotazy

červen 2020

Iva Adamcová – Odpovědi / Červen 2020

Dobrý den anebo dobrý večer, podle toho, kdy teď začínáte poslouchat.

Zdravím vás po téměř šesti týdnech, kdy jsem nemohla natáčet. A v první řadě bych vám chtěla moc poděkovat. Za období, které tady teď bylo s koronavirem, dnes už jsme po té nejhorší fázi, že v tomhle období, které bylo těžké pro všechny, jste si na nás vzpomněli a posílali jste nám to, co jste si mohli dovolit, abychom vydrželi tenhle nápor, který byl určitě obtížný pro všechny. Takže za všechny příspěvky, které přišly, a i za všechny příspěvky, které nepřišly, znáte mě, protože věci jsou rozdělené tak správným způsobem, že někdo má dát, a když někdo nemá a nemůže dát, správně si nechá pro sebe. Děkujeme, děkujeme moc. Díky vám jsme to měli ulehčené.

A teď začínáme s odpovědí na první otázku:

Drahá Ivanka, ani neviem, jako to mám napísať, čo sa mi deje. Nepoznávam sa. Ego si ide svoje, ale až tak, že ubližuje tým aj tým najbližším. A to som si myslela, že matéria ma už nezaskočí. Samozrejme, že okamžite nabehne precítenie, pozorovanie či dokonca údiv, ospravedlnenie. Ale ich nepochopenie ostáva, urazenosť, a to tak bolí. Odpúšťam aj sebe, a aj tak to bolí. Áno, aj to je ego, viem. Čo už, plán je hotový. Pekný večer ešte, alebo pokojnú noc. S láskou Marika.

Ano Mariko. Často o tom na statku mluvíme. Ale vím, pro vás, co posloucháte vzdáleně audia nebo jste někde na přednáškách, na živém představení nebo živém setkání, tak nemohu tolikrát zopakovat, protože otázek je moc.

Uvědomte si, že jste součástí stoprocentního děje hmoty. A já teď udělám prohlášení, dejme tomu na první čakře, aby jste si uvědomili, že nikdy nikdo vám nic neudělal. A vy také jste nikdy nic nikomu neudělali, protože program hmoty je hotový. A jedno jediné Božství se ve vědomí rozdělí do obrovského množství malých jednotek, které mezi sebou mají překážku. Mají tam stěnu, která je vytvořena z útoku hmotného těla, kterým jste nikdy nebyli. A toto vědomí potřebuje za eony času projít velkým množstvím zkušeností, které se později umenšuje. Ale i vy jste součástí vyučování druhých lidských těl. Jestliže jste součástí vyučování i druhých lidských těl, pak někdy i vaše tělo zareaguje způsobem, kterému nerozumíte. Jak by se prozkoušelo tělo vedle vás žijícího člověka, když zrovna vy jste pro něho lákadlem a samozřejmě tím nejbližším, kým bude nejvíc prozkoušen. I to se musí stát.

Takže teď poslouchejte dobře, řeknu prohlášení na první čakře, abyste viděli, že i vy činíte sami sobě, když k vám přichází druhé lidské tělo, protože vaše vědomí oživuje i druhá lidská těla. Vysvětlovala jsem vám, že vy nejste tělem, za které se považujete. A druzí nejsou vzdálená lidská těla. Druzí nejsou vy v hmotné formě, ale ani vaše tělo nejste vy v hmotné formě, ale je to naopak. Vědomí vašeho těla a vědomí druhých lidských těl, a nejenom lidských, veškerého Ducha planety, jste vy. To znamená, že vzájemně si všechno děláme my společně, celek.

Prohlášení na první čakře.

Zavřete si oči, aby vás nic nerušilo a začínáme s prohlášením:

Otče, mé vlastní vědomí, prosím odpusť mi odpory těla mého jména, které jsem si přivlastnil v domnění, že tímto tělem jsem. Ale já, vědomí celé této planety, oživuji vše, co zde existuje. A tady jsem si vybral pokračování ve hmotném těle, nyní těla svého jména, za které jsem se do této doby považoval i s dějem, mylně které jsem považoval jinými těly, která jsou oživována mým vlastním vědomím. Takže všechny činy, které mi kdo kdy učinil, jsem si činil já sám sobě, neboť já jsem přivedl v rozhodnutí tohoto osudu, který jsem si vybral, tato těla k sobě, aby mi činy učinili, jako novou šanci pro to, abych já konečně nyní nepřevzal odpor, který mi tělo a jméno, za které jsem se do této doby považoval, podstrčilo. A i já sám jsem musel činit činy své druhým lidským tělům, neboli jsem přinášel novou šanci pro to, aby oni mohli nepřevzít od svého těla a jména, za které se považovali, odpory vůči mně, a brali mě takového, jaký jsem a nemysleli si, že jsem špatný. A i já Bůh jsem se narodil do této doby a tohoto času a prostoru proto, že mi vyhovoval pokrok v časoprostorové křivce, neboť planeta se s námi neustále pohybuje v našem vesmírném prostoru, který je definovaný délkou toho, co prožijeme. A proto vše, co se odehrávalo, bylo správné. I všemi situacemi, kterými jsem kdy procházel, jsem procházel správně, ač se zdály být špatné a náročné. Kdybych jimi totiž neprošel, dnes bych nebyl takovým, jakým jsem. A proto přijímám činy druhých lidských těl v iluzi, že jsou druhá, neboť jsou oživována mým vlastním vědomím Boha, který si vybral tuto část osudu s tímto člověkem, aby mi čin učinil, abych jednoho dne sečetl veškerá vědomí této planety. Včetně těla svého. Neboť i já nejsem špatným, že jsem učinil činy své druhým lidským tělům, vždyť i ona potřebovala být prozkoušena. A i já přijímám všechny situace, které se kdy děly a byly správné tak, jak byly, neboť dnes bych nebyl takovým, jakým jsem. Amen.

Tady si můžete prohlédnout, že nikdo tady není špatným. A dějí se vám věci, proti kterým jste zaútočili svým tělem. Musí se opakovat, aby jednoho dne vše zmizelo a lehlo a vědomí každého jednotlivého jedince mohlo splynout s celkem vědomí planety neboli původním božským vědomím celku. Toto je takzvaný porod Boha do hmoty. Do této chvíle jste převažovali vědomím hmotu. Hmota má svoji fyzikální vlastnost odporu. Je to skutečně pouze vlastnost, nemůže za nic. Takže vidíte, že tady nikdo za nic nikdy nemohl, ale činiti musel v iluzi, kým je.

Až v této době, která se přiblížila, přiblížil se stav, který vám přišel poprvé připomenout člověk Ježíš. Řekl vám ještě spoustu věcí, které dnes už dělat nemusíte, protože bylo jasné, že ještě dva tisíce let, než planeta doletí do této doby v tomto prostoru, budete sklízet a nabírat své vlastní zkušenosti, které byly zapotřebí. A až v této době mnozí z vás dojdou k hladině svého kristovství, to znamená hladiny, kdy umírá hmotné vědomí a křeč hmoty utichá. A prohlédnete, kým jste.

Takže, jestliže vaše tělo najednou začne před někým dělat věci, ze kterých jste udivení, nesouhlasíte, nepovažujte se za špatné. Nejste špatnými, protože nejste hmotou těla

svého jména. I vaše tělo jim musí zahrát věci, se kterými byste možná nesouhlasili. Ale pak vám ještě podvrhne výčitku. Zjistili jste, jak se chová vaše tělo? Správně odporuje.

Dívejte, u silnice bude stát žebřák a bude žebřat. Když kolem něho půjdete a nedáte mu nic, tak když přejdete jeho pozici, vaše tělo vám začne automaticky házet: „Jéžiš, já jsem ale hnusný lakomec, měl jsem mu dát.“ Když mu dáte a přejdete jeho pozici, tak začnete pochybovat o jeho čestnosti a začnou se vám vkrádat myšlenky, že to určitě ten chlap prohlásí, že jste mu dávat neměli. Tohle je vlastnost každého lidského těla v oddělenosti, v různých variantách, v různé síle, v různých dějích myšlenek, tak jak navazují na vaše minulostní zkušenosti. To je přirozený, automatický odpor těla. Jenže vy jste ty myšlenky považovali za své. Tyto myšlenky a poryvy emocionálních odporů vás rozdělují od svého vědomí v druhých lidských tělech. Ale pamatujte si, že jestliže já jsem prošel a nedal jsem nikomu nic, někdo mu dá. A i ten, kdo mu dá, je vašim vědomím. A pokud v osudu tohoto celého světa a děje, který tady je v této chvíli, tak teď na celé planetě vše děláte vy, protože vy jste veškeré vědomí. To znamená, když mu dá někdo za vámi, i vy jste mu dal. Takže si nemusíte vyčítat, že jste nedal. A když mu naopak dáte, tak už je naprosto jedno, co ten člověk s tím udělá, protože i to je vaše rozhodnutí, aby to udělal. I kdyby to skutečně prohrál. Protože on je zodpovědný sám za sebe ve zkušenosti svého těla a jména. Amen.

Další otázka:

Milá Ivanko, nějak na stránkách Slunečnice nemohu najít kolonku, kam psát dotazy. Pokud tedy nejdu na nějakou z tvých přednášek. Jelikož mám předplatné, tak si je pak stahuji, a proto píši svůj dotaz sem. Snad se k tobě dostane. A třeba ho někdy někde zodpovíš a já si ho poslechnu.

Za prvé: mám úžasného syna, je mu dvacet osm let a je na rok na Novém Zélandu. Vždy jsem měla pocit, že jsme na jedné vlně. Sice tě neposlouchá, ale hodně si povídáme a přišlo mi, že tyhle věci tak nějak přirozeně pobírá. Teď jsem s ním mluvila, ale po Skype, o něčem jsme si povídali a mě překvapily jeho názory - oko za oko, zub za zub..., vyhraněný až běda, - a ty moje duchovní kecy se nedají poslouchat... Byla jsem v klidu, nemělo cenu dál o té věci mluvit. Ale má otázka zní: Je možné, že když je někdo v tvé blízkosti, že se díky tobě naladí na stejnou nebo podobnou frekvenci a pokud se na delší dobu vzdálí, tak jakoby se mu vibrace snížily? Už se mi něco podobného stalo s bývalou kolegyní. Když s námi seděla v kanceláři, byla jiná. Vidáme se občas dál, ale mám pocit, jako by zhrubla a již nepřijímala.

Ano i ne. Já to vysvětlím, Vilmo. Tady je jméno Vilma.

Pamatujte si, člověk, který přijde do takové hladiny a uvidí, jak to pracuje, protože on má vedle sebe někoho, on to třeba žije nebo nějakým způsobem se přibližuje, tak ty věci pracují. Ano, pracují. Jestliže se pak vzdálí a dřív to pro něho bylo velmi lehké - já si pamatuji, když se mé děti odstěhovaly do zahraničí, tak jednou mi moje starší dcera řekla: „Mami, s tebou ten život byl tak obrovsky jednoduchý a my jsme si myslely, že to

umíme. Ale najednou zjišťuji, jak je to těžké ovládnout to sám.“ Ano, jestliže někdo vedle vás má neútočné myšlenky, názory, tak vidíte, jak krásně ten život žije - připadá vám to, že život je lehký. Ale potom, když se dostane do nějakých obtíží, poodjede se o kousek dál, tak ho převálcuje vlastní vědomí. Vy se vlastně učíte odolávat někomu naprosto jinému, kým nejste, který vám podvrhuje své názory. A máte to v sobě. A pozor, ještě když to ustojíte, tak z vnějšího světa přijde hmotné vědomí neboli satan z druhého lidského těla a začne vás stahovat do své roviny, protože vy odoláte, jenom když budete mistři. O tom jsem mluvila už ve Starých Křečanech.

Takže chlapec, který už byl připraven a jako tvé dítě žil s tebou, dá se říci, své názory a poznatky, tak najednou si odešel do své vlastní praxe na vzdálený Zéland. A tam se mu buď nedaří nebo zažil nějakou událost, která ho poznamenala, a teď samozřejmě jede v modu silného odporu, který proběhl. Je to přirozená cesta.

Za druhé, nyní se mu stala nehoda. Při cvičení s kamarádkou mu kamarádka spadla na obličej a přerazila lícni kost. Zajímavé je, že se to stalo dva dny po operaci jeho otce, který má rakovinu slinné žlázy v obličejí, kterou mu museli odstranit. V podstatě je to na podobném místě. Je možné, že si podvědomě způsobil úraz na stejném místě? Jsou od sebe tisíce kilometrů. Nebo se to tatínka netýká, je to pouze jeho karma? Moc ti děkuji, objímám tě. Vilma.

Jestliže tvůj muž, Vilmo, má rakovinu slinné žlázy, je vidět, co probíhalo v komunikaci na páté úrovni. A pozor, chlapec to nyní opakuje. On také nemá dobrou komunikaci. Jestliže jsi říkala, že tady tě překvapily jeho názory: oko za oko, zub za zub, je vyhraněný..., moje duchovní kecy se nedají poslouchat... Ano, takže tady je vidět útok na čin druhého lidského těla, neboli útočí na své vlastní vědomí. A zřejmě, když je to takhle obrovsky, těžce vyostřené, musí přijít úraz. Je to karma jednotlivce. Dost možná, že i odsoudil svého otce. Tam je komunikace všeobecně. Vy si můžete nabrat své rodiče, jako že si je nabíráte jako dokonalé, i se všemi plusy i mínusy, která ta lidská těla dělají, ale pak to aplikujete na ostatní lidská těla, která jsou na bytosti jménem planeta. A tehdy se vám to samozřejmě zobrazí. Takže tito lidé mají potom stejné zdravotní problémy.

To samé jsme nedávno řešili na facebooku. Tam se řešila zvířátka. Ano, i zvíře často má podobné nemoci, které se vlastně týkají rodiny, celku, jeho pána nebo kohokoliv, protože jestliže si vezmete třeba pejska nebo kočičku, to jsou dvě základní zvířátka, která běžně domácnosti mají, tak je jasné, že to zvíře se dostane do smečky, do skupiny a odečítá reakce jednotlivých těl a má podobné reakce na situace. To znamená, že i to zvíře má potom podobné nemoci. Ono žije ve stejné vibrační rovině, která těla vyzařují a vy si to vůbec neuvědomujete. Proto, jestli bude mít pán třeba rakovinu, pes ji bude mít také. Když bude mít, nevím, problém s uchem pán, bude mít problém s uchem pes. A v úrovni vnějšího světa, kdy zvíře nežije v domácnosti, tam se nemoci těchto těl objevují a jsou také zadané, protože reakce jsou zadané na pudové úrovni: strach ze smrti, pocit nutnost přežití. Nutnost se najíst, ten vyžaduje také pudové reakce ve skupině různých živočichů. Takže tam se tyto věci zapisují jiným způsobem, přestože

zvířata ego nemají. I vy v sobě máte dávnou minulost ve svém těle uloženou, protože první, druhá a třetí čakra je ve znamení vašeho vývoje, výrazu vašich zkušeností i ve zvířecím světě. Hmota má paměť až do úplného kamene.

Dobré odpoledne, paní Adamcová. Jsem v nemocnici a mám spoustu času, a tak jsem se rozhodl vám napsat. Mám úžasně rodiče. Maminka je moc hodná, otec dominantní, a protože jsem byl klid'as, hodný a poslušný, tak jsem je hodně poslouchal. Odmaturoval jsem jako slaboproudař, opravář televizorů, ale tento obor mě nebavil. Hledal jsem nějaký smysl života v něčem, co by mě naplňovalo a stále jsem ho nenacházel. Vystřídal jsem spousty zaměstnání, ale nikde jsem dlouho nevydržel. Ve třiceti letech jsem si udělal masérský kurz, což mě začalo bavit. Absolvoval jsem různé masérské kurzy, Reiki, Schambalu a další a skoro osmnáct let jsem se tak živil jako živnostník, což mi ale moc nešlo. Pak různě na rehabilitaci a pár let ve škole, kde jsem masáže učil. Hodně jsem sportoval, fotbal, kolo, tenis, což mně vždy naplňovalo. A ve čtyřiačtyřiceti letech jsem se rozhodl studovat tělovýchovu a sport, což se mi podařilo a učím už třetí rok tělocvik na škole.

Ve dvaceti osmi letech mi namontovali kardiostimulátor, protože jsem dvakrát omdlel, zapadl mi jazyk, zjistili mi malou poruchu na srdíčku. Už ho mám čtyřikrát reimplantovaný. A naposledy loni v červnu. Ale nějak se mi na prsou kolem té kapsy, kde je kardiostimulátor, začervenala kůže a je to i bolestivé na dotyk. A tak jsem zašel k lékaři, a už si mě v nemocnici nechali pro infekční endokarditidu. Museli mi laserem vytáhnout dvacet jedna let staré elektrody ze srdce i kardiostimulátor. Jsem už skoro čtyři týdny v nemocnici na antibiotikách. Spirometrie dopadla v pořádku, ale echo srdce až tak ne, kde zjistili významnou nedomykavost trojcípé chlopně. Což mě moc nepotěšili, ale přijímám to.

Je to tak dva roky, co jsem se oženil. Mám skoro roční holčičku a další dítě na cestě.

Poslouchám vás už pár let a jsem za to moc rád, že jsme se virtuálně potkali formou přednášek. Zřejmě ta má nemoc je nějaká platba, i když nevím za co. Díky přednáškám to přijímám. A pomohla mi ta paní s tou bílou rakví, co jste o ní mluvila na jedné z přednášek. Také se připravuji na smrt, ale nebojím se jí, protože při těch zapadlých jazycích, co jsem měl v minulosti, mi vždycky bylo dobře, když jsem omdlel. Bylo tam krásně. Nekonečný prostor, láska a světlo. Co mi to srdíčko naznačuje, ukazuje? Co se mám učit? Děkuji. Petr.

Péťo, záležitost srdce je vždy buď v lítostech anebo v nenávistech, to víš, pokud posloucháš. Jsou to minulostní věci. Já teď díky tomu, že mluvím a nahrávám audio, nebudu sahat na časový zápis tvého srdečního svaly. Ale obecně nastavím, že zřejmě

probíhaly nějaké lítosti na srdci, které je vlastně součástí čtvrté úrovně, to znamená srdeční čakry. Jsou emoce dvě. Je tam emoce nenávisti a lítosti. A vysvětlím vám proč. Je to jediná čakra, která má dvě emoce, jestli jste si všimli. A je to proto, že od srdeční čakry se učíte dál, když přijдете do výše po vývoji, po velice dlouhých eonech času, kdy už na základních přednáškách v Křečanech jsem vysvětlila, že každým odložením těla vaše hadí síla vyjede o malinký kousek výš, to už máte za sebou, sklizeň si nesete sebou do dalšího života, protože v dalším životě si vybíráte rodiče v pokračovací fázi. To znamená, že osud je vždy ten nejlepší, jaký jste mohli mít, žádný lepší neexistuje. Jde jen o to, že se zde musíte naučit další věci. A srdce je první čakra, která se netýká základních zemských rovin. V prvních třech čakrách, teď jsem o tom před chvílkou mluvila, máte pudy, které si nesete ze životů, kdy jste byli zvířaty. A ty u mnoha lidí na planetě převládají. Srdeční čakra ale má dvě emoce. A je to proto, že když k vám někdo přijde a něco vám učiní, tak jsou dvě varianty: buď jeho nenávidíte za to, co vám učinil a sebe litujete. Anebo naopak, když vy někomu něco uděláte, tak sebe umíte nenávidět a toho druhého litovat, že jste mu to učinili – což toho člověka rozseká mnohem víc. Srdce je velice náročná čakra. A tady vidíte, jak je důmyslně hmotné vědomí neboli ego mazané, že vás nenechá tápat. Jsou tady od čtvrté čakry mnohem vyšší zkoušky. A ty jsi říkal, že jsi byl velmi hodný, snažil ses vyjít vstříc, poslechl jsi. Pozor, jestliže budete někomu ustupovat v názorech, necháte si od druhého člověka vybrat, co budete studovat, a teď vás to nenaplní, je velká šance, že začnete být lítostivý, že jste třeba něco studovat neměli. Jsou dvě varianty. Buď poslechnu druhého člověka, a teď se mi to nelíbí, což vás rozseká na maděru. Anebo to mohu opravdu udělat, ale pak mi to musí být jedno. Já jsem se předtím nechtěl nebo neuměl rozhodnout, tak za mě ten svět, ať to bylo v roli rodiče nebo někoho jiného, rozhodl. A tehdy to přijmu a беру to jako svoji dobrou cestu, protože teď jsem před chvílkou řekla, že vaše osudy jsou vždy dobré a jsou nejlepší.

Já jsem vlastně měla něco podobného, protože já jsem jenom věděla, že chci nějakým způsobem pomoci lidem. A tak, když se mě rodiče kdysi ptali, co chci dělat, tak jsem řekla: „Já nevím, ale tak třeba budu zdravotní sestra, ta se stará o lidi.“ A můj tatínek na to řekl: „To je blbost, budeš chodit na noční a jednou budeš mít malé děti.“ A pozor, to mi přišlo rozumné. A on dál pokračoval a řekl: „Ty budeš zubní laborantka.“ Protože mí rodiče oba pracovali na zubárně, maminka byla zubní instrumentářka a tatínek byl zubní laborant, později už dělal úsekáře a ještě později, to už jsem byla také dávno na zubárně, ale byla jsem v té době na mateřské se svým prvním dítětem, tak se stal vedoucím. A já jsem poslechla. Poslechla jsem ráda. A byla jsem opravdu ráda, že to mám. A teď pozor, jak zapracoval nádherně egoismus mého tatínka, který mě chtěl mít pořád na dosah, to vám musím dovyprávět. Když s vámi nemávají poryvy negativních emocí, že jste možná měli dělat něco jiného - ne, já jsem vždy věděla, že když jsem se neuměla sama rozhodnout, tohle bylo dobré, budu v teple, budu si modelovat... Náročnost povolání jsem zjistila až později, ale naučila jsem se tam obrovské trpělivosti. Ale ten můj tatínek chtěl, abych studovala vysokou školu, abych udělala stomatologii. Já jsem celý život věděla, že nebudu studovat vysokou školu, že na ni nemám. Učila jsem se tedy velmi dobře, šlo mi to samo, ale věděla jsem, že se neumím učit a vysokou školu bych určitě, ale určitě nedala, ani nechtěla, musela bych studovat

gymnázium, abych byla dobře připravená. Ale ani jsem nechtěla tatínkovi kazit náladu, samozřejmě ani mamince. A tatínek řekl, že musím o zubařině vědět víc a nechtěl mě pustit někam daleko pryč, abych mu nezmizela z dosahu. A z tohoto důvodu já jsem kývla, že půjdu studovat střední školu s odborností a jen jsem dojížděla, protože v Ústí byla blízka dostupnost té školy. A za čtyři roky, když jsem maturovala, tak jsem nešla studovat vysokou školu z důvodu, že přišlo rozhodnutí, že před námi s odborností mají přednost lidé z gymnázia. Přesto mě tatínek tři roky po sobě donutil, abych šla na vysokou školu dělat přijímačky. A to už určitě tu historii znáte. I když jsem nechtěla, zase jsem to pro toho tátu šla s láskou udělat. Ale bez odporu. A když nechtěl dlouho pochopit, že nebudu zubařem, tak mně potom pomohlo obrovsky nadjá, protože u jedné ústní přijímačky jsem u úplně triviální otázky nevydlobala vůbec nic. Já jsem měla v hlavě úplně vzduchoprázdno. To byl úplně zázračný stav, jak při nirváně: ticho, nic, tam nebylo jediné slovo, jediná hláska. Až když jsem sáhla na kliku, odcházela jsem a dívala jsem se na toho pana profesora, který se tak jako pohrdavě díval s takovým tím pocitem: „Ježíš, ta je blbá jak pučtok,“ tak mi najednou došlo, jaký dar jsem v tu chvíli dostala, protože mi všechno automaticky naskočilo do té hlavy, veškeré perfektní odpovědi. A já jsem poděkovala za to, když ten můj tatínek, když přišlo, že jsem zkoušky neudělala, už mě konečně nebude tlačit dál v dalších letech do opakujících se přijímacích zkoušek.

Ale ve fázi tohoto procesu nesmíte mít nikdy negativní emoce. A ty je zřejmě, Petře, máš na úrovni srdce. Tam budou lítosti, pochybuji o nenávistech, leda že by byly projeveny v situační fázi, což si někdy možná neuvědomujete, takže to srdce tam probíhá. Je perfektní, že se nebojíš smrti, to je super zkouška. Zůstaň klidný, nenech se rozsekat ani myšlenkou na malé děti, které přicházejí postupně na svět. Protože pokud máme všichni osud nastavený, už je to hotové. Ani oni o tebe nemohou přijít v případě, že odložíš své tělo, když na ně bude navalena tato zkouška a oni to dávají, to znamená, přijmou běh věcí, tak jak je. Ale to už jsem vysvětlovala jindy.

Takže držím pěsti, jistě to nějakým způsobem dopadne. A jistě to dopadne dobře, protože vše je dobré tak, jak se děje. Je to pozice vaší role, kterou jste si zvolili. A ta role se musí odehrát přesně tak, aby nekomplikovala běh celé planety. Vy jste součástí celé planety. Vy jste si zvolili i koho potkáte, a vy jste si zvolili i koho nepotkáte. A i ti, které nepotkáte, jsou součástí vaší hry.

Ivanko, mám dva dotazy. Když zažije člověk rychlou smrt, pozná vůbec, že umřel?

Ne, nepozná. Je vám obrovsky blaženě. Mnohdy ještě zhlížíte na to divadlo, které se tady odehrává. Je vám lhostejné vaše tělo. Lhostejné, co dělají druzí okolo vašeho těla, prohlížíte si ten děj. Je vám obrovsky dobře. Uvědomte si, že vaše vědomí, kdyby neprožilo fázi dějů pod hmotnou složkou a při jejich využití, toho prožitku, tak vy sami o sobě byste se neuvědomovali jako Božství. Proto se děj odehrává a v něm se samozřejmě učíte.

Za druhé: když vlastně nejsme fyzickým tělem, hmota nejsme my a přitom vše vzniklo z Boha, tak tím pádem i tím tělem jsme.

Ano. I hmota je Bůh. Hmota je fyzikální vlastnost Boha při chladnutí po velkém třesku. A je využívána právě k prožitku. K prožitku sama sebe. Všechno je Bůh. Jestliže je Bůh vše, musí být i hmota, to je logické. Akorát ona vibruje mnohem pomaleji. Je to tím, že když se zrodí buňka neboli vesmírné miminko, jeden malý vesmír, a jeden malý vesmír má věk tak okolo čtyři a půl miliardy let, než zase odloží své tělo a zaroluje se zpátky do čistého vědomí bez hmotné složky, takže vidíte, že proces je velmi dlouhý. A to je pouze jeden život jedné buňky. Každá vesmírná buňka má nekonečné množství životů a neustále se zrozujících a umírajících se v časových horizontech čtyři a půl miliardy let. Takže si opravdu nikdy neodpočínáte, ale je to super.

Krásný den přeji, Ivanko naše zlatá. Posílám ti dotaz ohledně takzvaných sebevrahů. Víš, v naší rodině už po několik generací lidé nezvládají náber svých osudů a na život si sáhnou. Táhne se to už snad deset generací, tedy od nepaměti. Většinou to pokračuje odsudkem předešlé generace, a pak to navazuje. Já jsem se tě však chtěla zeptat na sebevraždu trošku jinak. Teprve moje generace, já a bratr, máme k sebevraždě neutrální postoj. Otec se nám také zabil, když jsme byli malí. A tak na sebevraždu nahlížím trošku jinak. A proto se tě chci zeptat na jednu věc. Pokud je člověk smrtelně nemocen, ví, že zemře, nezabírá žádná jiná léčba ani léky, ten člověk je okolí spíš takzvaně na obtíž, protože každý má své starosti a rozhodne se vzít si život. Jenomže před odchodem zde uklidí, zabezpečí rodinu, vysvětlí všem nesnesitelnost bolesti, které prožívá a odejde bez odporu a s klidem v srdci. Je to velkým odporem? Musí i za tento odchod následně sklidit karmu? Náš tatínek měl nevyléčitelnou formu rakoviny a jeho odchod byl poněkud jiný, než všech před ním. A tak jsem nikdy necítila odpor k jeho odchodu, ale pochopení. Podle mě odešel šťastný a udělal to tak, aby co nejméně kohokoliv zatížil. Věděl, že kdyby tu býval zůstal, zasel by v rodině větší smutek a trápení. Snad bude náš příběh inspirovat i další, kterým odešli blízcí zase zpátky domů. Máme tě moc rádi. Ahoj Kamča a Radek.

Tatínek to udělal úplně na jedničku. Tak bych to udělala také, když bych měla podobný děj. Ano.

Egoismus neboli odpor je stav, který je podmíněný prožitkem negativní emoce. Cokoliv jiného člověk dělá a není tam negativní emoce - není to egoismus, není to odpor. A jestliže já pomáhám v tu chvíli celku, je to výborné.

Je super, že vy jste vlastně zažívali celé generace sebevraždy, pozor, podmíněné negativními emocemi. A ty i tvůj bratr jste se naučili dívat se na tyto věci, ano, tam se v té linii učíte respektu k tomu, že ten člověk se to rozhodne udělat. Pokud ten člověk má obrovské množství negativních odporů vůči životu a udělá to z vlastní vůle – ano, pozor, je to nastaveno v ději hmoty, on to totiž udělat musí, vybíráte si pak samozřejmě rovinu podobných dějů. Jestliže mám v něčem v minulém životě odpor, tak se to znova

opakuje, narodím se do podobného osudu, kde znova řeším to samé až do úplného vymizení. Jste s bratrem vlastně první generace, kdy jste tohle neprožívali. A velice dobře jste si zvolili toho tatínka k prožitku, ale kladnému. Ano, člověk na to má právo. A ještě tím vlastně ulehčí život druhým lidem. Je výborně, že se s nimi domluví, že je na to připraví, že po sobě uklidí, převede majetek, aby nebyly komplikace. A ostatním zůstává v srdci pouze vděk, protože ví, že by nechtěli, aby se ten člověk trápil. A také ví, že je miloval a nechtěl jim svým odchodem ublížit. Naopak, chtěl jim ulehčit situaci a ušetřit je prožitků, které nemusely být prožity. Výborně. Naprosto souhlasím.

Dobrý večer, Ivanko. Jmenuji se Amálie. Je mi dvacet pět let a jsem na vozičku. Nemohu ovládat své dolní končetiny kvůli úrazu, který se mi stal v dětství. Avšak žiji spokojený život. Mám ten nejcennější dar, moji maminku. Maminka nikdy nebědovala a nelitovala. Úlohu ošetřovatelky vzala pevně do svých rukou a jde ji naprosto bravurně, podezřívám ji, že jí byla v jednom životě ze svých posledních inkarnací, neboť by jeden pohledal tak pokornou bytost. Současně mi je obrovskou inspirací a přítelem a oporou. Každý den děkuji za to, že jsem se mohla narodit zrovna jí.

Než mi zemřela babička, vešla jsem spolu s ní, v raných dospívajících letech, do bílé magie. Nebylo to špatně, bylo to velice dobré. Nebýt této dočasné cesty, nikdy bych se nemohla posunout až k tvým přednáškám, které mi přišly do cesty pět let zpátky. Bílá magie mi pomohla pochopit, že nejsme jenom tělem. Babičce dopřála klidnou smrt. A proto ji neberu jako špatnou, nýbrž jako součást svého učení a cestu, která byla nutná.

Mám nález na mozku. Často ztrácím paměť, vypadávají mi slova. A tak dělám pro svůj mozek alespoň to, že ho denně trénuji.

Výborně.

Spolu s mými zdravotními problémy mě doprovází jeden neobyčejný. Často se dívám na své tělo a mám pocit, jako by ani nebylo mé. Jako bych se na něho dívala přes mlhu a někde zpovzdálí, necítím se v něm. Možná bych to přirovnala spíše jako bych létala kolem něho, ale ne přímo. Je to opravdu nepříjemné, doprovází to obrovská závrať a točení hlavy. Doktoři to přičítají mému zdravotnímu stavu a nazvali to typickým projevem depersonalizace pro člověka s poškozenou nervovou soustavou. Já jsem ve svém těle velice spokojená. A přesto, že v něm není vždycky úplně jednoduché přebývat, miluji ho. Každé ráno se probouzím s vděčností, že se mohu nadechnout, vidím a slyším. Opravdu nic pro mě není samozřejmost. Také jsem pochopila, a to také díky tobě, zlatíčko, kde má ten zádrhel původ. Ačkoliv jsem v tomto životě a kabátku optimista a spokojený človíček, nemuselo tomu tak vždy být. A také mi

stačí představa, že jsem kdysi ubližovala slabším, nadávala na život. A cítím uvnitř klid a smíření, mír s tím, že je to naprosto spravedlivé.

Už dlouho jsem se tě chtěla zeptat na ty stavy necítění se v těle, a protože si nepamatuji život s plně funkčními fyzickými schopnostmi, ale to nevadí. Jestli je to normální také ve vyšších dimenzích a nad třetí dimenzí, pokud nejsme tělem, takže se v tom těle necítíme a vlastně žijeme spíše tak nějak podvědomě, ale naše tělo moc nevnímáme a necítíme. Anebo poté, jako Bohové v hmotných tělech cítíme a procítíme každý pohyb i části těla. Bylo by to moc krásné umět procítit každou buněčku plně bez točení hlavy, i své fyzické tělo přesto, že jím nejsme. Nepochop mě špatně. I ono je to pro mě nádherné a božské. Pokud by se našel čas v tvých Otázkách a odpovědích na tuto moji otázku, nesmírně by odpověď byla pro mě obohacující. A pokud ne, vůbec se nic neděje.

Také mě občas napadá, jestli takto postižená, ať už fyzicky nebo i takto psychicky s mou nefunkční hlavičkou, zapomínáním a podobně, budu i v dalších inkarnacích, protože jsem jako dítě tuto platbu opravdu silně nepřijala.

Mám tě moc, moc, moc ráda a děkuji ti z celého bijícího srdce těla Amálie za tvá slova, která mě provedla těmi roky a zdravotními nešvary. Srdečně objímám, tvá Amy.

Milá Amy, tohle je platba za odpor, který byl velice blízko době, kdy se ti úraz stal. Tak strašně moc jsi nechtěla po tom prožitku přijít o to, že jsi běhala, že ses pohybovala svobodně a volně. Ale pozor, odpor je tvého těla a jména. Musely být opravdu v tom dětství velmi silné, než se úraz stal.

My si někdy volíme hodně těžký osud. A volíme si ho proto, že je pro nás nejlepším. Nejlepším je proto, že když se stanou náročné věci, máte velikou šanci udělat veliký a větší pokrok. To znamená, že koeficient odporu těla se v tomto životě sníží o veliký kus.

Máš tam výbornou maminku, která si odžívá skutečně karmajógu, to znamená láskyplnou starost o druhé lidi bez naříkání. Bez jakýchkoliv problémů tě provází tvými strastmi i radostmi. Je to úžasné a je vidět, že z nějakého důvodu to bylo strašně důležité. A důležité pro obě strany. Ty jsi udělala obrovský pokrok z negativního myšlení, z negativních postojů do přijímání toho, co teď v dosahu svých možností máš. Kdybys totiž měla maminku, která by bědovala, tak by to pro tebe bylo velice náročné. Máš to ulehčené díky tomu, že tahle duše je tam vedle tebe tak příjemná a milující. Kdyby tě totiž třeba i litovala, bylo by ti strašně špatně. Lítost nad tebou by znamenala, že zároveň lituje i sebe. Což je obrovsky nepříjemná negativní emoce, která působí a rozseká veškerý děj, který se pak musí znova opakovat. Takže tehdejší prožitek odporu tě vymístit nad tělo a dneska je za tu dobu nějaká platba, protože jsi něco pochopila.

Pamatujte si, když platíte, máte si říkat: „Něco se hojí...“ Ano, platby jsou od toho, aby vygumovaly po vašem pochopení, a třeba i po velice dlouhých letech, zápis odporu.

Proto se musí zaplatit do posledního haléře, abyste opustili hmotu v Duchu. To je strašně důležité.

Drž se. Děkuj opravdu za všechno. Děkuj i za to, že se ti motá hlava. Jsou věci, které se musí umenšit jenom prožitkem. Drž se, Amy, jsi šikovná holka. A pozdravuj moc maminku.

Milá Ivanko, srdečně tě zdravím a přeji ti jenom vše dobré. Dovoluji si tě obtěžovat jednou otázkou za příběhem. Minulý víkend jsem byla se svou kamarádkou v Hostimi nedaleko Karlštejna a Svatého Jána. Druhou noc jsme nemohly obě usnout. Ležely jsme obě v jedné místnosti. Já zády k oknům, ona na posteli kolmo ke mně, takže na okna viděla. Byla půlnoc a já ležela se zavřenýma očima a ona koukala do okna. Najednou mi řekla, že je v okně světlo. Tak jsem se posadila, ještě jsem stačila zahlédnout doširoka rozprostřené bílé mléčné světlo, které pak hned zhaslo. Kamarádka se bála, že tam může být někdo nevídaný. Já jsem se kupodivu nebála a šla jsem se podívat ven. Nikde nikdo. Kamarádka to pak ještě dlouho rozebírala. Přišly jsme spolu na to, že to nevypadalo jako světlo od baterky nebo jiné svítilny, protože zahrada před okny je zarostlá stromy a takovéto světlo by v takové míře do oken nedosáhlo. Nebudu to více natahovat, ale nakonec jsme se shodly na tom, že to mohla být klidně nějaká mystická záležitost. Jenom nevím, co nám měla říct. Moje kamarádka je narozená ve znamení Štíra a pořád to řeší. A tak se dovoluji se tě zeptat, co bys na to řekla ty. Klidně mi napiš, že ses dobře pobavila, že to je pěkná hloupost, a to mi nebude vůbec vadit.

Měj se prima, těším se, že tě zase někde uslyším. Dobrou noc. Mirka.

Mirečko, už jsem vám vysvětlovala, že už tady dlouho, teď to přeženu, ale je to pravda, už tisíce let tady jsou i mimozemské civilizace, které Zemi navštěvují. Navštěvovaly ji skutečně, pan Däniken, který se tím zabýval dlouhá desetiletí, napsal o tom mnoho knih. Je zde mnoho velmi důležitých důkazů, ale skutečnost je, že tyto civilizace teprve budou odhaleny veřejnosti. Jinak některé vlády o nich ví. Oni nám pomáhají, nemusíte se ničeho bát. Ale široká veřejnost, protože ještě není s uceleným Duchem, by se bála. A protože tyto vysoké civilizace by nám nikdy neublížily, to není možné, protože oni jsou dál v časoprostorové křivce, tak existují varianty, kdy takzvaná neviditelnost, protože jde udělat neviditelnost hmotného tělesa neboli lodi, se někdy před někým vypíná. Někomu se zkrátka objeví.

Mně se tohle kdysi dávno stalo, asi tak v roce 1995. Kdysi jsem vám to vyprávěla, kdy skutečně nade mnou stálo UFO a já bych bývala chtěla za nimi. A moje kamarádka, která se strašně, ale strašně bála, mě odvedla za ruku. A když jsem se jí vyškubla a vrátila se, tak už ta loď byla pryč.

Někomu se zkrátka ukázat mohou, aby to jenom zažil. Tak se zvyká populace a naše civilizace na něco, co by nikdy vlastně nepřijala. Hodně se UFO objevuje v Americe, u nás v Čechách je to na Plzeňsku, v Kazachstánu, v různých ruských oblastech, v Asii, v

Indii, po celém světě dá se říci. Jsou oblasti, kde se objevují velice často. A už se dokonce i připravuje uvedení oficiální cestou ve známost. Američané s nimi dokonce i spolupracují, ale ještě to není oficiálně oznámené.

Já bych spíš řekla, že jste to měla děvčata zahlédnout. Výborné je, že ses nebála, že jsi to přijala takové, jaké to je. Dokonce ses šla podívat. To je všechno, co bych k tomu řekla.

Já sama se na ně hrozně těším.

Dotaz pro Ivanku k zodpovězení na besedě v Bystřici pod Hostýnem:

Ahoj Ivanko, žádný dotaz mě zatím nenapadl. A proto jsem tě chtěla poprosit, jestli by jsi mohla odříkat povídání na čtvrtou čakru.

Prohlášení na čtvrté čakře.

Zavřete si oči. Je lepší, když vás neruší pohled do vnějšího světa, abyste víc mohli vnímat to, co vám říkám.

Otče, mé vlastní vědomí, prosím odpusť mi odpory těla mého jména, které jsem si přivlastnil v domnění, že tímto tělem jsem. Ale já, vědomí celé této planety oživuji veškerá lidská hmotná těla se jmény. Jsem jejich vlastní vědomí. A tato těla jsem si v osudu navolil právě proto, aby mi přišla učiniti činy své, které jsem potřeboval prožít pod mým vlastním vedením vědomí tohoto těla a pod mojí vlastní potřebou těla mého jména, za které se považuji, abych po tomto činu si odepřel od těla, které mi nabízí své nenávisti a lítosti k útoku na čin těla zdánlivě druhého. A i já sám jsem činil činy svým tělem, za které jsem se považoval. Činil jsem je, protože i mé vědomí v druhých lidských tělech to potřebovalo ke svému vývoji jako další dobrou šanci pro to, aby od těla svých jmen nepřijali odpor jménem nenávist a lítost směrem k tělu mému i svému. A i já Bůh jsem se narodil do této doby a na tento prostor právě proto, že jsem si vybral a vyhovovali mi situace, které se tady odehrávaly v této době od narození do těla mého jména až do této doby. A tyto situace nebyly hodny ani lítosti ani nenávisti, neboť byly jaké byly a mnou byly vybrané, neboť jsem měl jimi jenom projít a přijmout vše tak, jak je. A proto nejsem schopen nenávisti ani lítosti vůči druhým lidským tělům, které jsem považoval za cizí, a svému vlastnímu tělu, které jsem považoval za své, protože dnes vím, že jsem vědomí všech těchto těl, a já sám jsem stvořil to, co se odehrává, abych sám sebe si uvědomil. Není zapotřebí litovat tělo své za to, co mu kdo kdy udělal, neboť můj výběr osudu toho byl takový, jaký byl. Není zapotřebí litovat druhá lidská těla, neboť máme všichni stejná pravidla, a každý z nás žijeme svůj nejlepší osud, který pro tuto chvíli existuje. A stačí jím pouze projít. A nebudu ani nenávidět osud svůj, či osud druhého lidského tvora, neboť já jsem vše, co existuje a já jsme vše stvořil. Amen. Já jsem Bůh.

Tohle je prohlášení na čtvrté čakře. A tady uvidíte, že vám vlastně nikdo nikdy nic neudělal, pouze vaše tělo vás oddělovalo, tak jako to dělají i těla druhých lidských bytostí, od vašeho vlastního vědomí. Pokora je to, co přišel vysvětlit člověk Ježíš, že jste sami Otcem, neboli Duchem. Jste celkem. Nikdy jste nebyli ničím jiným. A to, co hmota

dělá, dělá naprosto sama v programu, který jste si zvolili. A až po určité době na časoprostorové křivce, to znamená na běhu planety, tak jak letí, a v čase a prostoru, jste schopní po určitém množství inkarnací poznat kým skutečně jste – žijícím Bohem. Tento stav je jako narození. Není čeho se bát. Vzpomeňte si na prohlášení, která občas někde uvidíte. Na starých kamenných deskách jsou vytesána a jsou velmi moudrá. Byla tady odjakživa: Až zemřeš, než zemřeš, nezemřeš až zemřeš. Ano, když vám zemře ego uprostřed života, aniž byste odložili tělo své, to znamená to, co tady považujeme za smrt, pak nezemřete až zemřete, protože když jej odložíte, budete pokračovat dál. Je to jenom stav vědomí. Vaše tělo se bojí smrti, protože se bojí, že přijde o nadvládu nad Duchem, kterou tady do času má. Je to do času, jednak každého jednotlivého života, ale také do času, který je stanoven pro takzvanou devátou třídu. Pro čas, do kterého vás ovládá hmotná složka. A už i v bibli je stanoveno, že v této době hmota, Satan nad vámi přestane mít nadvládu. Ano, je nastaveno, že první část vědomí se uvolní a pochopí kým je. Do této chvíle jste měli v bibli mnoho dobrých rad, třeba: Nedělejte nikomu nic, co by jste sami nechtěli, aby vám dělali druzí, protože vy jste vše. A jestliže já svým tělem budu útočit negativními emocemi na druhé lidské tělo za čin, útočím sama na své vědomí v druhém lidském těle, aniž bych to věděla. Takže mi zase nějaké druhé lidské tělo, zdánlivě jiné s mým vlastním vědomím, bude dělat věci, které potřebuji zopakovat a trochu lépe se zachovat.

Narozený Bůh ve hmotě je člověk, kterému zemřelo útočné vědomí hmoty a již ví, že nikdy na nikoho nezaútočí, že si nebude přivlastňovat děj hmoty. To znamená: budu chudý v Duchu. Děj hmoty se vším, co tady existuje, ať s majetkem, s vědomím nepřivlastňovat si své tělo, tím se nebudu urážet, nepřivlastňovat si své děti, nebudu jim zasahovat egoisticky do života podle toho, jak bych je chtěl nebo naopak nechtěl... Je mnoho zkoušek, kterými budete muset projít. A když to zvládnete, tak se vám strašně uleví. Budete vědět, kým jste. Hmota přestane mluvit, naléhat, nesmyslně reagovat a komplikovat vám život.

P.S.: Přece jen jeden dotaz mě napadl a nedá mi to, abych se nezeptala. Na facebooku jsi psala, že se ti před Silvestrem stal zázrak. A tak bych ráda a určitě nejsem sama, věděla jaký. Zajímá mě totiž, co ještě dokáže překvapit Ivanku Adamcovou natolik, že ještě v novém roce ze zázraku, který prožila se ještě nevzpamatovala. Měj se krásně. Darča.

Ano. Prožila jsem obrovskou věc, která souvisí s vývojem tohoto světa. Ale já bohužel ještě o tom nemohu mluvit na široké veřejnosti. Mohlo by to trošičku ovlivnit váš egoismus, protože někdo by to mohl pochopit trošku jinak. Takže ještě mi prosím dejte nějaký čas. A až budu přesně vědět, jednoho rána se vzbudím a budu vědět, že vám to smím vyprávět na veřejnosti. A pak vám to moc ráda vyprávět budu. Já se omlouvám.

Drahá Ivanka, píšem ti na túto adresu cez mobil a takto sa mi ťažšie hľadá adresa na nete. Verím však, že sa moje slová k tebe dostanú. Mám za sebou veľmi ťažké obdobie, stratu zamestnania, chorobu dcéry, neľahké spoluzitie s partnerom a nakoniec veľmi ťažký rozvod. Bolo to obdobie, ktoré mi však dalo teba. Tvoje prednášky a aj chvíle strávené na

statku. Prijímať veci tak, ako idú, bolo pre mňa veľmi ťažké. Často som mala snahu zmeniť to tak, ako som považovala za dobré. A pri tebe som sa to začala učiť. Rozchod s partnerom a to, ako bezohľadne a zraňujúco sa zachoval som zvládla tak, ako som vtedy vedela. Trápila som sa, cítila ľútosť, žiaľ, ublíženie. Nie, vo mne bolo neodpustenie, určite neprijatie. A keď som to tak chcela inak, dnes ti píšem z nemocnice. Zajtra idem na operáciu obličky s tou najhoršou prognózou. Napriek tejto skutočnosti mám pocit, že zvládam ľahšie, aj keď ide o závažnejšiu vec. Cítila som pokoj a vieru, že všetko je tak, ako má byť. Prvý pocit bola úľava a vd'ačnosť, že sa to zistilo v čase, kedy bol dôvod na obavy o zdravie. A aj myšlienka, že toto som potrebovala, aby som sa zastavila v tom kolečku ľútosti a neprijatia, v ktorom som uviazla. Myslím na teba, na tvoje prednášky a na tvoje, že vše je dobré, ako má byť, a snažím sa s pokorou prijať túto situáciu tak, ako to teraz je. Neviem, či túto skúšku zvládnem lepšie, ale určite sa budem o to snažiť. Čo by som si teraz veľmi priała, je tvoje objatie. S láskou Henrieta z Bratislavy.

Henrieto, objímám ťe. Drž se. Ano, pravá ledvina je situační vztahovka, tady ti v té době vadily situace. A pokud je to to nejhorší, to, co tím myslíš je opravdu nějaký nádor, byla tam i zášť vůči této situaci. Ale protože jsi pokročila a pochopila mnoho věcí a dnes už opravdu cítíš klid, i když je takto náročná situace, tak je největší šance, že tvé božství bude opravdu zpátky vráceno do těla tvého jména. Největší šance je, když se navrátí božství. A to se může navrátit pouze pokorou. Vy všichni nemáte vůli člověka. Máte vůli pouze Boha. A protože Bůh si vybral děj vašeho osudu, stáváte se božstvím pouze tehdy, když v pokoře, bez jakéhokoliv niterného útoku přijmete děj takový, jaký je. To je převzetí štafety. A porod naprosto nového jedince s jiným vědomím. A to je to, co se v této době smí odehrát určitému množství lidí.

Držte se. Ano, proběhne operace, vše se zjistilo včas. Dnes se samozřejmě díváte zpětně na věci tak, jak se odehrávaly. Je mnoho lidí ještě z magických hladin, těch, co nepřijímají nemoc jako dar. A ona je darem, protože smíte zaplatit. Nemoc si nemůžete odebrat. Ideální by bylo nemoc nevytvořit. Ale vy už víte, jak nemoc vzniká - odporem těla vašeho jména v příslušné úrovni, který převezme vědomí a myslí si, že je tělem a že koná sám za sebe, za své rozhodnutí. Hladina lidí, kteří mě poslouchají, už ale vnímá, že něco jiného chcete a něco jiného se děje, protože se třeba nechcete hádat, ale tělo se hádá samo. Tady už jste velmi blízko pochopení, kým nejste a nikdy jste nebyli. Proto svět 3D je plný bolesti a zášti, v první řadě psychických a později i fyzických, neboť se vše v prožitku promítne do hmotného těla, které jste si oblékli jako dobrou zkušenost, včetně nemoci. Takže si užívejte svých nemocí, někdy to bude hodně náročné, stylem – zasloužím si. A tím, že platíte, tím, že prožíváte bolest, věci mizí, tají jak led na slunci, jako máslo na plotně. A máte opět novou šanci. Držím pěsti Henrieto.

Ahoj Ivanko. Jsem na začátku těhotenství se svým partnerem, kterého znám velmi krátce. Je velice pozorný, pracovitý a milý. A teď k mému dotazu. V partnerství mi chybí mentální soulad. Moc mě nebaví povrchní řeči o počasí a ráda diskutuji o hlubších tématech. Partner se mnou tuto

vášeň nesdílí, dokonce často ani nerozumí, o čem mluvím. Moje ego na mě hází strachy, že v takovém partnerství nechce být. Tělo mi pláče, partner se dotazuje, co se děje. Po vysvětlení mých pocitů nechápe, že v něčem takovém vidím tak zásadní problém. Určitě je to pro něho velmi vyčerpávající a pro mě vlastně také. Ráda bych s partnerem zůstala a společně dítě vychovávala. Jen nevím, jak utišit tělo a zbavit se pocitu, že je pro mě tento soulad nezbytný, a že bez něho nelze žít. Věřím, že mně jen život chce ukázat, že lze žít i jinak, než jsou mé romantické představy. Děkuji ti za tvůj čas. V.

Ano. Něco ti vysvětlím. A budu ti říkat třeba Veroniko, nevím, jak se jmenuješ, tady je pouze V.

Milá Veroniko, pokud s někým čekám dítě a ten člověk je pozorný, pracovitý, milý, hodný, tak budu ráda, že mám takového otce pro své dítě. Je to momentální optimismus, který potřebuješ využít. A ty moc dobře víš, co jsou romantické představy. Ego vám maluje představy, jaký by měl být partner. Ty bys totiž mohla mít partnera na své povídání a na své diskuze, ale ten by nemusel být milý, pozorný, pracovitý, hodný. V běžném životě by sice mluvil o těchto věcech, ale neuměl by se o vás postarat. Možná by tam byly zbytky magie a pýchy, kterou by prosazoval. Možná by se s tebou dohadoval, že byste se vlastně přeli o své duchovní názory. Koukej žít obyčejný život. Ty se máš učit pokoru. Pokoru toho, co je. Dítěti bys kvůli takovým nesmyslům neměla brát otce, který je vzorný. Pokud mu budeš přidělovat starosti a budeš se chovat a vyžadovat takové debaty, anebo ho strašit tím, že budeš mluvit o něčem, čemu on nerozumí, bude si připadat nedostatečný, začne se mu rozpadat a zatěžovat na první čakře, může nastat nesoulad a rozkol. Nedělej to. Buď vděčná, že máš vedle sebe člověka, o kterého se můžeš opřít ty i tvé dítě, vaše společné dítě. Nekomplikuj život ani sobě, ani jemu, ani dítěti. Odřekni si to. Teprve až nebudeš mít potřebu tohle dělat, přijde ti někdo, třeba kamarádka nebo někdo z okolí, o kterém dnes nevíš, s kým by sis o tom mohla promluvit. I takhle někdy vypadá Kristova poušť. A pozor, ta je nutná. Prožij si to.

Keď si vlastne vedomie vybralo dej hmoty, tak vlastne vedomie riadi hmotu. Vlastne aj v 3D. A aký je potom rozdiel, keď sa ako vedomie naučíme ovládať hmotu. V 3D vlastne nevieme, že to tak je, a v 5D to potom robíme vedome a nie nevedome. Jarka.

Ano. Při velkém třesku jste si vymysleli všechno, jako jeden jediný Bůh. Hmotu naší planety s vývojem až do konce. Pozor, hmota tu není sama, tady je veliké množství hmot. Takže tady se paralelně vyvíjí různá DNA. To znamená, složení prvků každé planety je jiné a každý děj je jiný. Je to veliké množství paralelních světů, které se vyvíjejí. Je to nejenom v ději, ale je to i ve tvaru vašeho těla a různých jiných věcech, které k tomu podléhají. Než se ale narodíte jako čisté božství, musíte projít takzvanou třetí dimenzí. Na začátku třetí dimenze, ve dvojce, když se mohou spojovat prvky, vzniká teprve hmota. A na konci třetí dimenze se vylíhnete jako čistý Bůh. A třetí dimenze je vlastně doba, kdy jste se nalodili na hmotu, která si dělala celý děj i se všemi

rozhodnutími a nerozhodnutími, podle vaší struktury vymyšleného děje. Jenže to, co se dělo podle vaší struktury, odmítala ta hmotná složka, aby jste vlastně zažili to pochopení ve všech zkušenostech, které jste potřebovali nažít. To znamená sto procent zkušeností je nějaké určité množství prožitků, aby jste zjistili, že jste všemi. Tehdy je veliká změna v tom, že netrpíte. Hmota, která ovládá a má prožitky, ztichne v páté dimenzi, a už vás neotravuje. Nejsou tam prožitky, že něco je špatné, takový ten emocionální útok. Nejsou tam vztahovky. Je tam respekt. Nejsou lítosti, nejsou nenávisti. Není kritika, není posuzování, protože člověk, který si prošel smrtí ega, už netrpí. Vy jste vlastně nikdy netrpěli, ale oblékli jste si na sebe oblek vašeho těla a jména, které trpělo a předhazovalo vám, že toto utrpení prožíváte vy. Uvnitř každého člověka je světlo, krása, ticho, blaženost, štěstí. Nemusíte ho hledat z toho vnějšího světa, tam ho nenaleznete. Vy potřebujete pochopit, že vaše tělo vám říká opak. Je negativem pozitiva ve vás. Takže nepodlehout tomu, co vám říká vaše tělo, že je špatné. A dokázat si vysvětlit. Proto optimismus vás přichází uvést do brány božství. Vysvětlit tělu, proč je to dobré. Proč je to správné tak, jak se to děje. To je pohled pokorného těla, neboli božského vědomí.

Ve 3D těle je neustálé utrpení, protože to tělo ještě na vás mluví niterným jazykem, že něco je špatné, něco by mělo být jinak, obráceně. Je to pouze fyzikální vlastnost těla. Není zapotřebí s ním bojovat, jenom mu jako příteli vysvětlit, že to tak není.

Když se díváte na druhá lidská těla, tak smíte kamarádce vysvětlit: „Hele nedělej to, to je blbost.“ Tím, že považujete svoje tělo za své, za své vlastní rozhodnutí - to, co střílí za odpory, tak nevíte, že tělo není vaše, a že jako vědomí, silnější Duch nad tělem, můžete tomu zdánlivě druhému lidskému tělu poradit: „Hele vole, nedělej to!“ To je blbost ne, proč byste se měl teď vztekat. Vše je, jak má být. Pak ztichne. Vy jako vědomí můžete radit druhým lidským tělům i tělu svému, neboť ani jedno ani druhé vám nepatří, tak jako děj.

Dobrý den, dovoluji si k vám mít dotaz, na který pak odpovídáte ve svých přednáškách, které si pravidelně kupuji. Vím, že už jste na toto téma odpovídala kdysi, ale tenkrát se dotazovali rodiče nějakého dítěte, které si tímto problémem, odporem procházelo. Ale tentokrát píšu rovnou já, který tím prochází. Je mi devatenáct let a studuji na vysoké škole policejní akademie. S tím, s čím za vámi přicházím, se může zdát, dovolím si říci, odvážné na této škole studovat, protože se může zdát trochu konzervativní. Mám na mysli změnu pohlaví. Trvalo mi dlouho tuto věc celkově poznat a zjistit, že to, jakým způsobem se celý život cítím, tedy jako muž, se dá v dnešní medicíně léčit pomocí hormonů a operací. A že existuje mnoho lidí, kteří se cítí jako já. Vím, že pro někoho, kdo si tím neprošel, je tato představa zvláštní a až nepředstavitelná. Ale opravdu si to nemyslím z nějakých povrchních důvodů, jako je například dělat to kvůli tomu, že muži jsou placeni často lépe než ženy a mají větší moc. Od čtyř let nenosím dámské oblečení a v podstatě už celý život vypadám jako kluk, chovám se tak a cítím. Dříve mě provázel odpor k mému tělu. A teď, díky vašim přednáškám vím, že vše je tak, jak má být, a beru ho.

Výborně.

Zároveň ale to, že pomocí léčby hormonů a operacím změním mé tělo, mi pomáhá morálně fungovat a být vděčný za tuto možnost, díky této zkušenosti si uvědomit nějaké hodnoty. Je tedy v pořádku používat tento způsob léčby? Anebo i to je považováno za odpor? Přemýšlel jsem, jestli je správné jít do přeměny, přestože vím, že to bude náročné ze strany okolí. Může být správným způsobem to, že budu vděčný za tuto nemoc, protože mi chtěla něco říci. Přijmu ji, ale také nechám doktory předělat to, co jde na zevnějšku a budu žít život v mužské roli. Jen tak můžu být sám sebou, přestat se konečně hrbit, bát se navštěvovat veřejné záchody a další pro normální lidi malichernosti. Jinak se cítím heterosexuální, tudíž jsem na holky. Jedná se o přeměnu z ženy na muže, akorát už píše v mužském rodě, protože je to součástí takzvaného royal live testu. Mimochodem se snažím o své přeměně a zároveň ostatních historek z mého života psát knihu formou fejetonů na způsob Roberta Fulghuma.

Jaký máte názor na homosexuální páry?

Děkuji za tvou odpověď předem. Také za tvé učení a přednášky. Předem se omlouvám za nesrovnalosti, ke třetímu oku holt cesta daleká... Pravidelný posluchač XY.

Ta odpověď teď bude asi velmi dlouhá. Nezapomeňte neustále, že vše je dobré a že je vše nastavené, ano. Ale vysvětlím dopodrobna.

V současnosti se opravdu objevují v největším množství, které kdy na planetě bylo takovéto případy, kdy vy se cítíte být opačným pohlavím, než to ve skutečnosti je. Tato doba je velice náročná, protože probíhá takzvaná křeč hmoty planety, tedy jste si ve svém Duchu nejbližší, jak jste kdy za celou historii této planety byli. A proto, a všimněte si, že je to i dnes u velkého počtu lidí, kteří žijí pod velikými odpory, k druhému pohlaví. Vy jste to měli v minulosti, to znamená minimálně na konci své minulé inkarnace, odcházeli jste s obrovským odporem k tomu, co dělalo druhé pohlaví. To jsou takové ty výkřiky, kdy muž pohrdavě mluví o ženách obecně. A ženy pohrdavě mluví o mužích obecně. V minulém století tady proběhla obrovská, ale obrovská vlna feminismu, vzpomínáte si. Tam, kde na jedné straně je válka proti mužům, musí být i válka mužů proti ženám, aniž by se to nějak zveřejňovalo. Jestliže byl někdo v minulosti zraněný mnoha partnery, už jim nedůvěřuje, tak si zkrátka to druhé pohlaví zasune do krabičky obrovských odporů a negativit. Takže dnes, abyste sklidili to, co jste v minulosti zaseli, proto dnes jste si oblékli tělo, abyste s tím druhým pohlavím bojovali v podobě svého vlastního těla. Je to oprava z minulosti. Takže ti, co pak nesnášejí své vlastní tělo, které jim to podvrhuje samo, neví, že stačí to tělo mít rád, že mám nosič, že jsem se narodil, a ať jsem jaký jsem, slyšíte to? - to je věta od člověka Ježíše. Jsem jaký jsem, mám žít tuto roli. Ale - také už dneska víte, že ego je charakterizováno negativní emocí. Vy smíte tisíckrát říct druhému i sami sobě ne..., ale bez prožitku ne. Jenom mechanikou se rozhodnout, co udělám a co neudělám. Jestliže si na první čakře budu myslet, že jsem

špatný, protože nejsem to, co bych chtěl; na dvojce vztahovka sama k sobě, tedy k mému tělu jak vypadá, na trojce nerespektuji, tlačení, lítosti, zášti, kritika, posuzování. To všechno z vás dělá vlastně hmotné tělo, za které se pak považujete.

Jsem rád, že jsem se narodil. A pokud mě mechanismus dovede i třeba k této přeměně, stačí se jenom rozhodnout. Pak si stejně sklídíte pouze případné odpory, kterých si dneska třeba ani nemusíte všimnout. Anebo naopak víte, že jsou veliké.

Ano. Rozumím vám, jsem v pozici, kdy jsem si kdysi dávno v minulosti tyto zkušenosti prožít musela jako každý z vás. A proto vám rozumím. Víím, co zažíváte na veřejných záchodcích. Víím, co zažíváte, když se vám někdo líbí a jste vlastně stejného pohlaví. Ale nejste proto špatní, vy nejste tělem, které vám podstrkuje tyto pocity. Ideální by bylo, kdyby jste byli tak silné vědomí nad svým vlastním tělem a řekli si: „Jsem rád, že jsem ženou, když mám ženské tělo.“ A pak samozřejmě probral všechny možnosti, protože jestliže se změní vaše tělo v mužské, a máte právo si to vybrat, tento osud je váš, to už je dopředu rozhodnuté, jakou zkušenost si v něm vyberete. Musíte brát také v potaz, že vaše vědomí je i v druhých lidských tělech: v tělech rodičů, v tělech případných partnerů, případných dětí, ať vlastních nebo adoptovaných, protože tak, jak se rozhodnete a rozhodnout se tak máte, si nabíráte další dobrou zkušenost. Třeba i kdyby jste za nějaký čas řekl, že byste to příště udělal jinak. Skutečně nic není špatně. Cesta nejmenšího odporu, a to už víte, že to byste měl nějakým způsobem zahlédnout, je ta nejoptimálnější. Úplně bez odporu být nemůžete, v době, kdy řešíte takhle obtížný, obrovský problém.

To znamená, sejít se s těmi, které máte rád, všechno s nimi probrat a možná přijmout i nějaká omezení. Vy se tady ptáte i na homosexuální páry. Ano, proč ne. Problémem potom je, když oni chtějí, a ego chce vždycky všechno, když homosexuální pár chce děti. Uvědomit si, co to dítě bude prožívat, když bude mít neklasické rodiče. U jakéhokoli rozhodnutí se musíte něčeho vzdát a něco připustit. Nemůže mít člověk všechno, tak jak mu to ego podvrhuje. A odříct si něco v zájmu toho, aby netrpělo další vědomí, vaše vlastní v druhém lidském těle, vám později ulehčí cestu. Ale to už je nastavené. To už je všechno hotové. Takže je to na vás, jak se rozhodnete. A tak, jak se rozhodnete, to bude v pořádku, ať opravdu půjdete tou nejjednodušší cestou, anebo tou nejkomplikovanější, protože si to potřebujete odhalit sám. Moc, moc na vás myslím. Držte se. A nezapomeňte, že vše děláte pro sebe. Pro sebe i v jiných lidských tělech.

Jsou lidé, kteří si tím v minulosti prošli a jsou naprosto šťastní ve svém lidském těle. Ale pozor, vaše vědomí žije i v druhých lidských tělech, a pokud byste tím někoho zranil, tak to štěstí bude komplikované, protože tehdy budete vědět, co jste třeba způsobil jinému svému tělu, za které jste se do této doby nepovažoval. Nebyl jste tím tělem, ale byl jste vědomím žijícím v tom těle.

Takže věci, které jsou komplikované se hodně těžce rozmotávají. Vybral jste si to, takže je to správně. Dělejte věci se zodpovědností pro všechny strany. To je nejjednodušší cesta. Držím vám pěsti. Držte se XY.

Mám na tebe, prosím, dotaz. Asi před půl rokem mě napadlo, a myšlenka se stále vrací, napsat prohlášení o odmítnutí resuscitace neboli ožívování, nepřipojení na přístroje v případě úrazu, náhlého kolapsu atd. Mám vážné zdravotní problémy, ještě jsem to nekonzultovala s lékaři, ale ta myšlenka se od té doby občas objevuje. Je to hodně velký odpor? Egoušek to zkouší? Přemýšlím i o tom, že bych tím zřejmě hodně ublížila svým nejbližším, a to bych nechtěla. Jaký je prosím tě, tvůj pohled na věc.

Já jsem vlastně dneska už v této nahrávce odpovídala na podobnou věc. Pokud máš opravdu vážné zdravotní problémy a víš, že by to spíš zkomplikovalo lidem okolo tebe jejich jakoby životní pouť, je zapotřebí i jim to říct, aby o tom věděli dopředu, a zjistit v jakém modu by souhlasili nebo nesouhlasili. Rozumně si s nimi popovídat, protože se nemusí přihodit, že zkolabuješ, že tě budou ožívovat. Ale přihodit se to může. Záleží také na tom, jestli tě někteří ve tvém okolí ještě potřebují, jsou ještě nízkého věku. Záleží na mnoha věcech, pak bys také měla vyřešit majetek, takzvaně si po sobě uklidit, aby to potom pro mnohé nebylo komplikované. A teprve potom, možná, napsat takovou věc. Protože pokud se ti v hlavě objevuje, tak je jasné, že to v těle nahrané máš. Děj se blíží prožitku, který se má stát. Ať se to přihodí nebo ne, pozor! I tohle je prozkoušení, i v hypotetické rovině. Takže velmi opatrně postupovat. Reakce nejbližších může být dramatická. Anebo můžeš být mile překvapená, že to přijmou. Pokud máš tak velké zdravotní problémy, že to to stahuje radost ze života, je tam třeba velice nepříjemná nemoc, tak na to samozřejmě právo máš, naopak tím ulevíš druhým. Ale přesné podrobnosti, to musíš vědět ty.

Jinak od začátku řádění koronaviru myslím na tebe a na to, že všechny milované máš v těžce postižených zemích a jak to musí pro vás být náročné.

Přeji vám všem hodně zdraví, síly, energie, a i vše na provoz statku, který je také tím, co se děje zasažený. Ale hlavně vám z celého srdce přeji, abyste se mohli celá rodina shledat a obejmout, jak jen to půjde. Moc se těším na setkání s tebou i s ostatními na nějaké tvé přednášce. S láskou Pavla.

Děkuji Pavlo. Ano, ono přestože ten děj planety je teď náročný, tak člověk, který ví o všech věcech, které vám vysvětlují, tak vlastně zjistí, že se vůbec nic nedělo, vše je správné.

Já sama jsem se neobávala o osud mých bližních, protože jsem věděla, že žijeme všichni to, co máme v plánu. Žádný jiný neexistuje. A tenhle je nejlepší. Už jenom to, že si vybereme osud v tomhle stavu vědomí, je jasné, že nebude zase tak komplikovaný. I když některé naše jednotky si prošly opravdu těžkými zkouškami a ještě trvají, ale i ty jsou správné. A mám radost, čím vším jsme prošli i jako rodina, protože se prokázalo, kdo jsme.

Pamatujte si, jakoukoliv situaci nebo jakýmkoliv dějem budete procházet, tak si vždy dáváte reakcí svého těla vůči ději sami sobě razítka, kam patříte. Vaše reakce je důležitá co nejklidnější, abyste našli svůj celek.

Dobrý den, milá Ivanko. Chci se zeptat, proč je tolik mužů po padesátce „pasivních“ - neradi cestují, stále více lpějí na určitých rituálech, které se jim nechce měnit. Naopak ženy o sebe v tomto věku více pečují - cvičí, cestují, pracují na sobě. Mají to muži tak geneticky dáno? Máme muže k té aktivitě více podněcovat, motivovat - nebo je nechat v té jeskyni klidu? Děkuji za odpověď. Hanka.

Haničko, možná, že už jste zjistila, že i když budete více podněcovat svého partnera anebo ho motivovat, tak stejně sklidíte odpor nebo zhoršení situace. Někdo si říct dá, někdo ne. A to je v tom. To znamená smíte nabídnout, motivovat, ale pozor, bez nátlaku. Buď zabere nebo nezabere, pak vám to má být jedno. Problém by byl, kdyby takový muž sice sám nechtěl, ale nechtěl vás třeba pouštět do vašich aktivit. To už by potom problém byl. Tam už byste asi možná narazili na nějaký střet. Ale jinak, pokud by byl ochotný vám to dopřát a se sebou nic nedělat, tak vám stejně nic jiného nezbude, než to přijmout tak, jak to je.

Všimli jste si, že naturel muže i myšlení muže je jiné než ženy? Ano, tak to má správně být. Každá složka hmoty je pouze, a teď se neděste, zásobárnou DNA v určitém stavu, který vlastně čeká na spojení se s jinou částí DNA. Ale každý z vás má v sobě toho muže i ženu. To znamená, podle toho, co z toho vlastně jakoby vyleze. A uvědomte si, že naleznete, a vaše partnerství vždy nalezne toho skutečného člověka, se kterým se má co učit, ať je to v obrovských problémech, to je zkrátka nastavené. Vy se tam něco naučíte. Kdyby se nic nedělo, tak se zkrátka učit nebudete.

Takže muž i žena má pro něco vlohy i obecného charakteru, které se týkají mužství i ženství. A člověk, který je připraven na 5D musí mít ženu přesně v padesáti procentech a přesně muže v padesáti procentech v sobě. Složka rozumová, rozhodovací musí být přesně ve složce emocionální bez útoku, obě varianty, protože složka hmoty je ta, která tady plodí a rodí nový nosič pro vědomí jediného Boha. A ten svět celý se vyvíjí. Všichni rodíme, muži i ženy se spojují a rodíme další generace společného vědomí planety. Děje vývoje mezi jednotlivými pohlavími, a pozor, i mezi jednotlivými oděvy lidských bytostí jsou pouze hmotnou složkou jediného. A teprve hladina, která čeká v osvobození vědomí v 5D vám zaručí, že každá ta složka má svých padesát procent. Do té doby je nemáte. Proto žena, která bude razantnější, bude mít víc mužské energie než by měla mít, tak vedle sebe bude potřebovat muže, který zase bude zženštilý, aby se spolu něco naučili. Vždycky součet mužského a ženského těla musí dávat sto procent, vydělený dvěma. Takže jsou dokonalé všechny páry i s tím, co si odžívají. I se všemi dramaty jsou naprosto v dokonalosti. Takže netlačit, klidně je nechat v jeskyni, ale můžete jim poradit, můžete jim třeba něco vysvětlit. A spíš bych doporučovala ukazovat jim tu radost z toho, co konáte. Samozřejmě tělo, které cvičí, které se pohybuje, trénuje se, tomu se bude žít mnohem líp než tělu, které se odnese někam do hospody, strčí do sebe tři piva a nedělá nic. Po čase přijdou i nějaké zdravotní problémy, nabere se váha...

Když je tělo horší, tak nejste tak spokojení, necítíte se být svobodní. Ale to si musí každý rozhodnout sám. A v tom těle už to rozhodnutí ten člověk má.

Milá Ivanko, jak jsi to myslela, když jsi říkala, že člověk, kdyby věděl, že jde zabít myšlenkou, tak by to učinil...

Vysvětlím to. Odpověď ano i ne je současná, je to vývoj vědomí. Vysvětlím.

Já jsem na základních přednáškách, tedy tuším, že to bylo tam, vysvětlovala, že třetí dimenze je o tom, že vlastně vznikla hmota v druhé dimenzi, vznikla planeta a vy jste po eonech času došli vývojově k tomu, že po zvířecích životech, pozor, i člověk má ještě v sobě hodně zvířete, dokud má odpory, to už víte, tak se tělo týká ještě zvířecího stavu a musí v čase a v prostoru, protože žijeme ve třetí dimenzi, kde je i čas, na hmotě se pohybujete v prostoru, protože jste si oblékli na sebe hmotu – lidské tělo. Potřebujete projít časem a prostorem. To znamená, vzít si kudličku, doběhnout kilometr, ta vaše cesta trvá třeba hodinu, a píchnete tam do někoho nožem... Bůh umí úplně všechno. Ale v té době, když jste ve třetí dimenzi a chcete někomu ublížit, to znamená píchnout do někoho nožem, si musíte ten čas a prostor najít. A pozor, po eonech času zjistíte, že jste píchali do sebe. To, co uděláte světu, musí svět udělat vám. Ono je to sice v čase a v prostoru trochu posunuté, ale je to tam. A celý vývoj 3D dimenze je o tom, abyste se nezničili. Tak to máte ztížené v tom čase a prostoru. Na konci třetí dimenze ale zjistíte, že jste všim a že byste píchali sami do sebe, vytvářela by se karma, odpor v prožitku. Tehdy v jediném okamžiku se stáváte celkem, vědomím celé planety neboli planetárním Bohem. A v této chvíli už byste uměli tohle udělat, ale nikdy to neuděláte, protože víte, že byste zničili sami sebe.

Vesmír je dokonalá záležitost. Je nezničitelná. Je to taková automatika, že se nedá zničit, něco, co trvalo dlouho, vývojem. Ano, byly destrukce jednotlivých civilizací, které zahubily samy sebe pod egoistickým chováním, tak, jak se chovaly. Každá civilizace se naučila něco, čeho využilo vaše vědomí na své cestě vesmírem pod hmotnou složkou. A to je správné.

Ahoj Ivka, práve som dopočúvala jednu tvoju prednášku, kde si hovorila o tom, že láska sa nedá posielat'. Ja mám takýto zážitok: jedného dňa som myslela na svoju kamarátku, aká je dobrá ku všetkým ľuďom a ako mi pomáha. Voláme ju matka Tereza, aj keď tu je trochu aj biela mágia, nevadí. Myslela som na ňu, pocítila som k nej takú lásku a vďaka vo svojom srdci, že mi vyhrkli slzy. Trvalo to asi desať minút a bol to silný zážitok. Na druhý alebo tretí deň ku mne kamarátka dobehla a začala ma nahovárať, aby sme sa začali za seba modliť, cirkev to tak propagovala, že modlitby za niekoho môžu danej osobe pomôcť. A ona, že sa takto modlili navzájom za seba s nejakou známou a že jej to veľmi pomohlo, vraj pocítila veľkú úľavu. Ja som jej neposielala žiadnu lásku, len som na ňu myslela s veľkou láskou. Cítila som, ako mi srdce v hrudi žiari, nesľúbila som jej modlitby alebo som myslela že jej úľava prišla skrze moju lásku. A pretože som sa v tej chvíli cítila ako v zmenenom stave

vedomia v tej chvíli lásky, neodvážila som sa znovu niečo také robiť. Brala som jej návštevu vtedy ako odozvu, že človek má druhých milovať, pretože naše pocity ich môžu ovplyvňovať, keď všetko je energia, ktorá sa navzájom ovplyvňuje. Ale nebola som si istá či mám vedome taký stav lásky vyvolávať. Bolo to už dávnejšie, okolo roku 2013. Len si mi to pripomenula. S láskou Oli.

Ano. Když mě navštěvovalo nadjá a vyučovalo mě, tak mi řeklo: „Pamatuj si, když ty ve stavu, v tom v jakém jsi, bez odporu, budeš na kohokoli myslet (pozor, řečeno myslet bez negativní emoce), tak to je láska.“ Všimněte si, že já jsem vám vysvětlila, že láska je stav bez negativní emoce. Jestliže vaše tělo na nikoho emocionálně neútočí, tak ho miluje. Představte si, co by to pro bílého mága bylo, kdyby jednotlivým bytostem na celém světě musel posílat lásku, to by byla fuška. Stačí že neútočíte a milujete. Naopak, člověk, který posílá lásku vědomě, že si ji představuje a posílá ji, ubližuje svému tělu, protože má odpor k tomu, že by někdo jiný tu lásku neměl. On vlastně ten svět jakoby zachraňuje. Takže jenom když na kohokoliv pomyslíte ve stavu, kdy vaše tělo neumí udělat odpor, obrovsky milujete. Ale pak už nemusíte myslet na nikoho, protože jestliže tělo neútočí, je tady zářivou buňkou pro všechny, pro celou planetu. Stav, který si představují magické hladiny je, že si představují, že to srdce vysílá a září. Ano, ta žena pocítila v té chvíli obrovskou úlevu, protože v tu chvíli, když jsi na ni ještě cíleně jakoby myslela, ale pozor nebyl tam záměr někomu posílat, už to byl jiný zážitek, mnohem silnější. Stav Boha je vždycky nejvyšší. Ale Bůh nic nechce. Ani nikoho zachraňovat. Vy si jako božství oblečete pouze hmotu těla, která vám dělá tady ty brikule, abyste se naučili rekognoskovat terén hmoty a odhalit kým nejste. To je vše, co se tady děje. Je to perfektní. Perfektní.

Milá Ivanko, dovolím si ti tykat. Naslouchám už pár let a jak se říká, od prvního poslechu mi mluvíš z duše. Tvůj náhled na vše, a to, co nám vysvětluješ, pro mě už v současné době zní jako opakování všeho, co už dávno vím, znám, jen jsem to vše zapoměla. Takže jsi pro mě, teď tě zřejmě rozesměji, jako jemná prachovka, která ze mě stírá letitý prach. Moc ti děkuji za tuto očistu. Jo, jo, jo, souhlasím. Protože jako účetní jsem osoba samostatně výdělečná činná už dvacet šest let, mám nyní v době koronaviru paradoxně mnohem více práce: opatření státu pro firmy, živnostníky, do toho pečuji o nemohoucí maminku, jsou zavřené denní stacionáře – a tak nemám moc času se rozepisovat o mém životním příběhu s Malým princem. Možná někdy bude příležitost k osobnímu setkání s tebou, to už ale nechám na osudu. Prozatím se nemohu vzdalovat z domova kvůli péči o maminku. Nyní jsem vděčná, stačí mi poslechy tvých odpovědí, předplatila jsem si celý rok. Protože ty s námi vše sdílíš už celé roky, mám potřebu nyní i já sdílet s tebou co cítím v současné době. V příloze tohoto mailu ti posílám poselství Malého prince, které jsem sepsala přes letošní velikonoční svátky a dokončila jej v Neděli velikonoční, kdy jsem pod text napsala: Neděle velikonoční 2020, a uvědomila jsem si tento den vzkříšení Krista. Zřejmě to nebyla náhoda,

protože náhody neexistují. Měla jsem potřebu sdělit jiný náhled na tuto dobu, a tak jsem tak učinila. Musela jsem ale psát tak, aby bylo srozumitelné pro lidi ze 3D. Ulevilo se mi. Všude v médiích slyšíme o zákeřném viru, mrtvých, a stále dokola, ale já necítím žádné nebezpečí. Je to zvláštní, přesto, že se díky množství práce a péči o maminku někdy cítím fyzicky dost unavená: pracuji, pečuji, jím, spím, procházky s pejskem, kytičkování, říkám tomu úsporný režim, který ale vyhovuje. A už nemám potřebu někde poletovat na akcích. Je mi právě nyní bytostně tak dobře, jako mi ještě nikdy nebylo. Mám pocit, že se nyní děje něco, co je moc důležité pro další vývoj lidstva na Zemi, což jsem vnitřně věděla, že přijde. Protože dosud nejsem na sociálních sítích a zřejmě ani nebudu, poslala jsem toto poselství i několika lidem mailem, a aniž bych tušila, udělala jsem reklamu Exupérymu. Lidé si chtějí číst znovu Malého prince, prý jako děti, které nerozuměly, a já jim to nyní připomněla. Někteří dokonce sdílejí dál svým přátelům. Sošku malého prince, na fotografii, jsem před lety udělala z keramiky, protože jsem prožila velmi silný osobní příběh právě díky Malému princovi. A snad ti to budu mít někdy příležitost vyprávět. Před šesti lety jsem si začala chodit na kroužky keramiky a nyní zde v Říčanech ve volnočasovém centru vedu kroužky keramiky pro prcky i dospělé. Šila, pletla, háčkovala, renovovala nábytek i bydlení, tapetovala, zedničila, zahradničila jsem, ale nikdy dříve by mě nenapadlo, že budu keramička. Tak je někdy osud nevyzpytatelný, a vše se, jak ty říkáš, děje tak nějak samo. K mé profesi účetní mě tato činnost moc naplňuje. Jsem ráda za každé dítě, které se v dnešní době věnuje tvořivosti a nesedí jen u počítače. Víím, že pojmání času je iluze, ale někdy bych přesto brala, kdyby měl den asi tak padesát lidských hodin, abych stihla vše, co ještě chci vykonat. Když mluvíš o tom, jak pracuješ ráda a dřeš na Slunečnici, že vše děláš tak ráda, mám to stejné a cítím se při práci blaženě. Je veliká odměna vidět pak po práci, co vzniklo za krásu. A to v účetnictví není vidět, naopak lidé brblají, že musí platit. Já jim vždy říkám: „Bud'te rádi, že platíte daně, protože máte z čeho.“

Já teď do toho vstoupím, abych vám vysvětlila pozici, nedávno jsem o tom mluvila tady na statku. Otec oplodnil matku planetu. Vy jste Otcem, máte v sobě otce - Ducha a máte složku hmotu - Matku, která z vás vytvoří Syna, božského Syna. To je trojnost, která je ukrytá a která vzejde. Takový člověk ve své obyčejnosti na konci svého vývoje, před porodem matky planety živého Ducha, vám dojdou věci, že vy se vlastně o tu matku s otcem máte starat s láskou. Cokoliv tady uděláte, tak se staráte o svého Ducha, který letí prostorem ve vesmíru, a matka mu to umožňuje svou pozicí hmoty. Obě varianty jsou nádherné. A tehdy vám nevadí, i kdybyste pracovali jakkoliv usilovně. A proto jsou tady lidé zkoušení. Jste zkoušení přes úžasného učitele - hmotu, který sem vymyslel systém peněz. Lidé, kteří jsou ochotní pracovat bez toho, aniž by dostali odměnu ve formě peněz nebo jakoukoliv jinou, pracují neúnavně pro svoji radost, ti jsou připraveni. Ti, kteří by ještě nehli tělem, aniž by tam před nimi nechrástilo to pozlátko,

ten maňásek finanční odměny nebo jakékoliv jiné odměny, ti to ještě budou mít složité. Ti si ještě přivlastňují hmotný stav. A bude to pro ně náročné. Proto ti, kteří pracují od nevidím do nevidím s láskou, oni vlastně nepracují, oni se baví a nevidí nic. A když náhodou něco za to přijde, tak jsou šťastní a využijí to zase ve prospěch všech. A to je pozice, na kterou jste čekali eony času, že výbuch ve hmotě, který je nestranný, má stejnou hodnotu v každém lidském těle, ať to tělo hraje roli jakoukoliv.

Měj se hezky, Ivanko, a udělala jsi moc dobře, že sis řekla o peníze. Platí se v současné době úplně za vše, protože peníze ještě existují. Lidé utrácejí za nesmysly a nepotřebné věci, dokonce i na to berou půjčky a zadlužují se. Když lidé něco dostávají zdarma, neváží si toho, berou to jako samozřejmost: lehce nabyt, lehce pozbyt. Tak je to i s radami i pomáháním, něco o tom už ze svého života vím. Až tehdy, když člověk sám přiloží ruku k dílu, pak si všeho považuje. Kdo zasadí kytičku, už na žádnou nikdy nešlápne. Když nemohu svou ruku přiložit, protože žiji jinde a mám v současné době jiné povinnosti, ráda místo své ruky posílám peníze. A už velmi rozlišuji komu a za co platím. Tobě a Slunečnici platím ráda, protože vím, že to má velký smysl a je to dobrá investice. Účetní se ve mně tedy nezapře. Krásné jarní dny i všechny další vám všem. A jsem moc ráda, že jsi v mé přítomnosti. Eva.

Tak, a teď je k tomu ještě přiloženo poselství Malého prince, které se nyní naplňuje a já vám ho velmi ráda přečtu. A chci ještě Evě poděkovat. Ano, to je člověk hotový a připravený.

Poselství malého prince se i nyní naplňuje. Co je důležité, je očím neviditelné, správně vidíme jen srdcem. Navždy jsme odpovědní za to, co jsme k sobě připoutali. Těmito slovy učí liška malého prince moudrosti v knize, kterou věnoval Antoine de Saint-Exupéry svému dospělému příteli. Udělal dobře, že ji nevěnoval dětem. I já jsem tuto knížku s krásným obalem s malou malůvkou malého prince a šavličkou dostala asi v devíti letech. Líbila se mi na první pohled a začala jsem ji číst, ale nedočetla jsem ji. Nerozuměla jsem jí. Uplynulo více jak pětatřicet let. Nečítám se moc na televizi, jsem tvor tvořivý, ale chtěla jsem se večer podívat na předpověď počasí na teletextu a v tu chvíli mě zaujal právě vysílaný pořad: Nejlepší kniha mého života. Malá holčička právě předčítala ukázkou z knížky Malý princ z kapitoly o moudré lišce. Slzy mi volně stékaly po tváři z pravdivosti těchto slov a velmi silně jsem v srdci pocítila potřebu si tuto knížku znovu přečíst. Šla jsem spát, ale ráno jsem si už na knížku ani nevzpomněla, vše jsem zaspala. Uplynulo pár měsíců a já pracovala na zahradě. Potřebovala jsem nějaké nářadí, a tak jsem zašla do místnosti, kde jsem měla ještě po stěhování nevybalené věci v krabicích. Vtom začalo pršet a já si řekla, že když už mám montérky na sobě, tak si dám do knihovny z krabic knížky. Vzala jsem mezi dlaně větší množství knih, a vtom mi vypadla přímo do klína jediná knížka. Byla to knížka s obrázkem malého prince na titulu. S dojetím z této rádoby náhody jsem si uvědomila, že jsem úplně zapomněla, že si ji chci znovu přečíst. Už jsem věděla, že nebudu její čtení odkládat. Všeho jsem nechala, uvařila si čaj a začala jsem znovu číst. Při otáčení stránek na mě vypadávaly vylisované čtyřlístky. Dojalo mě to,

připomnělo mi to mé dětství. Tehdy jsem čtyřlístky sbírala pro štěstí pro maminku, která se mnou po rozvodu sama zůstala a ostatní sobě zakládala právě do Malého prince. Tentokrát jsem ji dočetla jedním dechem. Už jsem byla schopná ji pochopit. Od té doby mě malý princ a jeho příběh provází každou situací.

A proč vám o tom vyprávím zrovna v této době, kdy je nám předkládán stále dokola boj se zákeřným koronavirem? Mám jiný náhled na tento vir. Žijeme na Zemi, kde stále ještě rozlišujeme dobro-zlo. Vše se děje z nějakého důvodu. Nic ale není jen dobré, jenom zlé. Vše zdánlivě zlé obsahuje i dobro. Naším očím neviditelný vir, není důležité jak vznikl, prostě tu je. Dokázal to, co dosud na světě nikdo nedokázal. Aby lidé na celé zeměkouli v jednu chvíli řešili stejnou věc, záchranu vlastního života. Fauna, flora ale žije naopak klidně dál a lépe, protože člověk se nyní ze strachu o vlastní život izoloval. V účetnictví porovnáváme strany: má dáti a dal, pokud není rovnost, buď nám někdo dluží nebo dlužíme my. Toto účtování mezi braním a dáváním člověka vůči Zemi, člověku druhému i vůči sobě samému se nyní děje na celé planetě. A je to spravedlivé účtování. Člověk je už moc dlouho dlužen Zemi. Dosud jen bral, pro sebe drancoval, využíval, nic Zemi nedával. Pro svůj blahobyť člověk čím dál více zadržuje tolik potřebný koloběh vody. A v přírodě svými skrytými bazény a špatným hospodařením s vodou zastavuje úrodnou půdu, která se tvoří tisíce let. Plastovými odpady zanáší oceány, vypaluje pralesy a tak dále. Je rovnováha mezi potřebným a nepotřebným? Bohužel i zvrácené hodnoty v podobě sexismu, záměrné omamování svých těl drogami a alkoholem, násilí, brutalita ve filmu, klipech, v počítačových hrách zahlcují svět. A takzvaná „lepší“ společnost? Kdo má lepší značku mobilu, hodinek, auta, oblečení. A je lepší než ten, kdo to nemá? Kdo má více titulů před a za jménem je lepší a váženější než ten bez titulů? Kdo má díky plastickým operacím zcela vyhlazenou pleť bez vrásek a mimiky je krásnější a něco víc než obyčejný člověk s tváří plnou vrásek s otisky prožitého života, který chodí na nákupy pěšky a třeba jen s malou taškou nebo baťůžkem? V takové společnosti lidé vše hodnotí pouze očima. Už se takto hodnotí i malé děti ve školkách a školách. Ale důležité hodnoty pro život těmto lidem unikají. Většinou naopak člověk skromný, bez velkého majetku; jsou výjimky i mezi majetnými; žijící nenápadně, má srdce a vnímání hodnot na správném místě. Bývá úspěšný a šikovný, a proto nemá potřebu se chvástat a ohánět se tím, čím je, nebo co všechno vlastní. A trávení dovolené? Potřebujeme létat na dovolenou každý rok na druhý konec světa, přestože jsme ještě neviděli naši krásnou zemi? A co další pokolení? Vychováváme správně své děti do života? Učíme je samostatnosti, odpovědnosti za svá rozhodnutí? Poctivosti, ohleduplnosti, úctě ke všemu a ke všem? Vážíme si práce učitelů nebo s nimi naopak bojujeme a naše špatně vychované a neslušně se chovající děti? Je hodně dalších témat, o kterých by se dalo psát na celé další stránky. Koronavir nepřišel ničit na Zemi. Přišel léčit lidstvo. Přišel měnit vědomí člověka. Vybral si plíce člověka i jeho dech. Prvním nádechem život začíná, posledním výdechem pozemský život končí. Lidé nemocní virem se dusí, ale nyní jsou přidušení i všichni, kteří nosí povinně roušky. Jak krásné je se naplno nadechnout bez roušky. Kdo se někdy dusil, ví, jaký je to zázrak chytit znovu dech. Přitom ho všichni považují za naprostou samozřejmost. Všichni zde na Zemi dýcháme jeden vzduch. Všichni stejně cítíme sílu všech živlů, a proto každý člověk nese zodpovědnost

za tuto planetu Zemi. Místo, kde nám byla dána možnost žít. Vir nás svou přítomností učí pokoře. Dal nám příležitost zastavit se, odpočinout si od zrychleného stresujícího způsobu žití i kvůli stávající komunikační technice. Kvůli ní jsme nuceni stihnout mnohokrát více, než ještě před pár lety. Dobrá je i karanténa. Dala nám možnost nahlédnout do jiných prožitků během volnějších dnů. A máme čas si uvědomit, co je důležité a co ne. Co potřebujeme a co nepotřebujeme. Čeho je třeba si vážit a co je třeba navždy v našich životech opustit. Co chceme žít dál, a co už ne. Čistí se díky němu celá planeta. Vztahy mezi lidmi, v rodinách, firmách, pracovištích, mezi státy, mezi politiky, v jednotlivých církvích a vyznáních víry. Co je dobré a potřebné ob stojí a zůstane. A co je nefunkční a nepotřebné, postupně zanikne naprosto samo. Kdo si toto vše už uvědomil, nebo je schopen nyní si uvědomit, strach z viru již nepocituje. Zvláštní je, že se nikdy nebojíme sami sebe, přitom si svými rozhodnutími buď ubližujeme, anebo pomáháme k lepšímu životu. Krize, těžkosti a bolest nás vždycky posunují k lepšímu bytí. Celý svět hledá vakcínu proti tomuto viru. I když bude nalezená, lidstvu to nepomůže, pokud nezmění priority svých hodnot a způsobu žití. Objeví se nemoc nová. Lidé považují nemoci za zlé, ale je to naopak, nemoc nám přichází vždy, když přestaneme delší dobu žít v rovnováze. Kdo neonemocněl rakovinou, toto neví. A ti, co onemocněli, už toto ví. Většina těchto lidí přehodnotila své potřeby, způsob života. Pokud jakoukoliv nemoc přijmeme jako dar k zastavení se, jako důsledek svých nesprávných rozhodnutí a hodnocení situací, je největší pravděpodobnost, že se můžeme uzdravit. Pokud nic v sobě neměníme, nelze to uzdravit. To dokazuje i spousta chronických onemocnění na celé planetě, například cukrovky, alergií a podobně. Možná už brzy nebude potřeba žádné vakcíny ani léků pro posílení imunity. K odolnosti proti nemocem je ale potřeba zásadně změnit způsob svého života a vnímání. Nyní nastává pro každého člověka na Zemi jedinečná šance změnit priority hodnot, plně převzít zodpovědnost za své zdraví, za svůj imunitní systém. K tomu stačí začít žít poctivě a pravdivě a v rovnováze vůči všemu a všem, v souladu s přírodou. Rozlišit potřebné od nepotřebného, žít skromněji. Rovnoměrně si rozvrhnout čas pro práci a odpočinek, trávit smysluplně volný čas, dostatečně spát, díky tomu regenerovat. Spoléhat se sami na sebe a rozvíjet své schopnosti. Přestat žít na úkor druhých, začít smysluplně tvořit. Chovat se k druhým tak, jak chci aby se druzí chovali ke mně. Zním už poměrně dost lidí, kteří už dávno takto žijí a těší mě to. A když tak učiní každý, můžeme všichni začít žít nový lepší život na této překrásné modré planetě bez smrtelných nemocí a virů. Nebude jich díky našemu zdravému uvědomění potřeba. A kdo z nás se ještě trápí úmrtím milovaného člověka, možná k vám tento zesnulý promlouvá jako malý princ ke svému příteli na poušti, kdy se rozhodne odejít ze Země zpět na svou planetku za svou růží, protože je za ni zodpovědný:

Přeci bys neplakal pro mou schránku. Až se někdy v noci podíváš na hvězdy, já budu na jedné z nich bydlet a budu se na tebe smát.

Neděle, velikonoční pondělí 2020.

S láskou Eva.

Pod tohle se můžu podepsat Evičko.

Ano, celistvost vás spojí. To, co odmítáte, proti čemu bojujete, není skutečná realita. To se doví každý v pravý čas.

Výborně.

Nový Jeruzalém.

Ivanko, nějak se to seaběhlo, že ti to mám poslat. Krásně je tam vypsán program vývoje toho, kdo je neměnný, ale také v té iluzi se maskuje a satánkuje a různě pitvoří v hmotičce a jeho největší zbraní je strach. Objímáme. Jura a Ljuba.

Jurka mi tady poslal pro vás Zjevení svatého Jana, o kterém vím, že budu jednou mluvit úplně na plno. Ale jsou tu krásné věty, které jsem se rozhodla, že vám dnes přečtu z původního Zjevení svatého Jana, ale také je budu komentovat. A pak vám ještě ukáží něco jiného, co také není tady náhodou, jako nic na tomto světě. Ale promluví o tom až za maličkou chvíli.

Zjevení svatého Jana 12:

1) A ukázalo se veliké znamení na nebi, žena oděná sluncem s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy.

2) Ta žena byla těhotná a křičela v bolestech, neboť přišla její velká hodina.

3) Tu se ukázalo na nebi jiné znamení, veliký ohnivý drak s deseti rohy a sedmi hlavami a na každé hlavě měl královskou korunu.

Tak teď vám první tři body vysvětlím. A také vám ukážu něco, co se teď paralelně odehrává, a možná, že jste si toho nevšimli. A je to symbolem této doby. A skutečně Praha, naše hlavní město jako srdce nejenom našeho státu, ale i Evropy, ho má. Možná jste slyšeli o návratu Mariánského sloupu na centrum hlavního města Prahy, na náměstí, na kterém dlí orloj, Staroměstské náměstí. Tento sloup byl odstraněn na protest proti Habsburkům v roce 1918 při vzniku našeho státu, jako protest proti monarchii. Přitom tento sloup byl vytvořen jako symbol naší původní státnosti a příslušnosti k lidství, k češství. A ta panna Marie sem patří. Devátého června tohoto roku byl postaven po dlouhých dvaceti třech letech. A pozor, mezi tím, po roku 2018 byly založeny tři společnosti. Tři společnosti, které se zabývaly návratem Mariánského sloupu jako symbolem čistoty, symbolem češství. A hlavně nestrannosti božství, čistoty českého národa, ale i celé planety. Tyto tři společnosti postupem času vybraly obrovské množství peněz. Dokonce jednou se stalo, že za tyto peníze v minulosti, tuším v té druhé skupině, která vybírala, se vybralo na opravu celkem dvanácti kostelů po celé Praze. Nikdy však Satan v odporech svého hmotného vědomí nedovolil, aby byl opět postaven. Před třiatdvaceti lety se opět založila jedna společnost, která jako snad třetí v řadě vybrala peníze a postupně se začalo tvořit. Sochař, pan Váňa, vytvořil sochu panny Marie, přesně jako kopii původní sochy. A devátého června 2020 byl sloup postaven. Panna Marie tam stojí, když tam přijdete. Je to žena, která je plná života, její břicho se

vzdouvá. Nad hlavou jí svítí dvanáct hvězd, symbolizujících dvanáct úkolů, které tady každý z vás jako symbol máme. A každý symbol jedné té hvězdy je symbol toho, co se skrývá pod znamením jednotlivých lidských životů. Je jedno, jestli se narodíte v Panně, v Blížencích, ve Váze, v Býku, Beranu, ve Vodnáři či v jiném znamení. Mnohokrát opakujete, pokaždé jste jinak vyvinutým Vodnářem či Pannou, či Blížencem... A teprve tehdy, až splníte všech dvanáct úkolů, s tím, že se stanete absolutně nestrannou bytostí, tehdy splníte. A panna Maria v době, kdy jí bylo zvěstováno, kdo se jí narodí, což je vnitřním prožitkem, splňovala svoji čistotu duchovnosti. Ano, panenství je symbolem duchovní čistoty pro každého člověka, nejenom pro pannu Marii. Je to člověk, který došel svého kristovství. Hladiny, kdy hmotné vědomí přestává u něj fungovat a vytváří vězení v iluzi, ale je to hladina, která vás osvobodí od různých závislostí, negativních projevů, útoků na sama sebe, protože již ve zkušenosti víte, že nejste tím, co jste eony času byli. Jen jste si to mysleli v iluzi svého vývoje, který jste podstoupili, než se zrodíte jako čisté božství.

V době, kdy byl tento sloup postaven, se vytvořilo mnoho odporů a protivenství ze strany hmotného vědomí. Praha se rozdělila na dvě části. Část bouřila, nechtěla to dovolit, dokonce i magistrát v té době byl proti. A představte si, jako poslední překážka po dlouhých dvaceti třech letech bylo rozhodnutí, že místo několika metrů čtverečních, které jsou pod sloupem, se musí pronajmout za milion korun. Do pár dnů lidé ten milion korun vybrali a mohlo se zaplatit a v čase, který správně byl nastaven se sloup postavil.

Už mnohokrát jsem o tom mluvila, že v bibli je napsáno, že v této době ztratí Satan vládu nad planetou. Je to přirozené. Planeta letí dál. Nese vědomí, které se vyvíjí. Ale vědomí, které nedostálo ve hmotě, v čase a v prostoru stoprocentních zkušeností zůstává uzavřené. Proto je křeč hmoty výborná. Vidíte, že neodsuzuji ani ty, kteří bouřili, ani ty, kteří se přidali na stranu a tvořili, děj je nastavený a hotový. Všichni jsou dobří tak, jak jsou.

Když se podíváte na tu sochu, uvidíte ženu, která bude rodit v bolestech. A pod sebou, pod chodidly, má dvě obrovská dračí křídla. Šlape na hmotu, konečně se na ni postavila a je svobodná. Splnila svých dvanáct úkolů a drak na ni už nemůže dosáhnout.

4) Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě jakmile se narodí.

Ano, drak smete část hvězd. Lidé, kteří nemají tak dlouhou časoprostorovou křivku, nemohou splnit své úkoly, mají na to jiný čas a jiný prostor. Vše je nastavené správně. Drak nikdy neubližuje, on je velkým učitelem.

5) Ona porodila dítě, syna, který má železnou berlou pást všechny národy. Ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu.

Tomu už jistě budete také rozumět. Ano, další generace vývoje, protože planeta se vyvíjí, uvědomte si, že je utkávána z jednotlivých lidských zrodů. Nejenom lidských, i rostlinných i zvířecích, všeho, co se tady odehrává, je následný děj v čase a prostoru a hmoty, který je nosičem jediného vědomí Boha, našeho společného MY. To znamená, že teď generace mnohých žen, které dojdou ke svému kristovství, bude rodit další

hmotné složky, které budou nosičem našeho budoucího vědomí. Každá generace je o trošku lepší, protože si vybrala DNA, ve kterém už je mnohé nastavené a zpracované. A zase si ve svém životě zpracuje své další věci. Takže dítě, které se narodí, jemu nikdo neublíží, ani Kristu nikdo neublíží, jakémukoliv Kristu. Nejste hmotou, jste vědomím, vám nikdo nikdy nemohl ublížit. Jste nesmrtelní přesně tak, jak Kristus byl. Tento zárodek si každý z vás nosil v sobě.

6) Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní.

7) A strhla se bitva na zemi, Michael a jeho andělé se utkali s drakem.

8) Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili a nebylo již pro ně místa v nebi.

Výborně. Nebe je charakterizované ve 3D světě jako něco posvátného, vysokého, čistého, kde je jenom blaženost. Ano, to je váš původní stav. Hmota vám tu charakterizuje boj a souboj, protože hmota má svoji přirozenou fyzikální vlastnost – odporovat neboli útočit pomocí negativních emocí a vzápětí i celým tělem. To přece každý víte sám. Jestliže se vymaním ze zákonitostí hmotného světa, budu trvale v nebi. Nedosáhne na mne nic. A žiji chráněná po věky věků. Sama hmota vás pak chrání a dovede vás do takového útočiště, kde nic na vás nedosáhne. Vzpomeňte si teď, jak jsem četla o tom koronaviru, to je naprosto dokonalost. Takže jsou věci, které se vás nedotknou, když jste Bohem. Žádné věci se vás nedotknou. Víte, že je všechno, co se děje ve 3D pro vás prospěšné, protože vás dovede do konečného cíle. Boj, který se vede jakoby s drakem, je pouze iluzorní. Dá se vyřešit pouze pochopením a prožitkem a projitím celé té dlouhé cesty skrz 3D svět.

9) A veliký drak, ten dávný had, zvaný d'ábel a Satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. A slyšel jsem mocný hlas v nebi: Nyní přišlo spasení a moc království našeho Boha i vláda jeho mesiáše, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí.

Slyšíte to? Ano, hlasy, které tvoří egoistické tělo, jsou to našeptávání, které vás odděluje od svých druhých vědomí v druhých lidských tělech. A ten, kdo je osvobozen, už si prošel pochopením, už je svobodný, žije trvale v nebi, v království nebeském. Ego očerňuje druhá lidská těla. A v nich žije vaše vlastní vědomí, takže očerňuje vás, vás samotné. Tím vás trhá na cucky.

Pochopit kým jsme je cílem na konci třetí dimenze.

11) Oni nad ním zvítězili pro krev beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti.

Zase další vysoká pravda. Potřebujete být optimisté a milovat svůj osud přesně takový, jaký je. Každý váš poslední osud, který jste si vybrali, tedy v každé inkarnaci, je tím nejlepším, co jste kdy mohli pro tuto chvíli žít. Vždyť jste to chtěli. Naplní se vaše pochopení až do úrovně plnosti Svatého grálu, kdy jste pohárem, naplněným božským vědomím. A tehdy skutečně dostanete vše. Ano, Svatý grál vám dá naprosto vše. Jste

vším, máte vše a jste nejvíc neomezeným vládcem všeho. Ale teprve v rovině, kdy víte, že jste vším. Proto černá a bílá magie honí svatý grál, eony času, protože chtějí vládnout. Chtějí být mocní, chtějí všechno mít, mít nekonečný zdroj. Teprve tehdy ho budou mít, až pochopí to, co říkám. Až to nebudou potřebovat a nebudou to chtít. Pak to teprve budou mít. Cesta k němu je velmi složitá a náročná. Je krásná. A každý ho jednou mít bude, neboť dojde do svého cíle.

12) Proto jásejte nebesa a všichni, kdo v nich přebýváte. Běda však zemi i moři, neboť sestoupil k vám ďábel plný zlosti a ví, jak málo času mu zbývá.

Ano, to je nyní stav na planetě, kterému já říkám křeč hmoty. Tady se voda a zem pojímá jako hmotný stav vědomí. Nebe je stav bez odporu. To už také víte. Ďábel ale je tady prezentován jako něco hodně útočného. Ano, má útok, ale on miluje Otce. A i vy konečně pochopíte, až teprve tehdy, až si budete vážit všech zkoušek, které vám připravil. Teprve až ho budete milovat jako učitele, který vám ukázal cestu, pak budete souhlasit naprosto se vším, bez odporu k ničemu, což je celistvost božská.

Zjevení svatého Jana 21:

1) A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pomíny a moře již vůbec nebylo.

Ano. Vidíte pouze sami sebe ve všem. Není nic, co by bylo špatné. Je Duch žijící na milované matce, zrození Syna proběhne, neumíte vidět v něčem nic špatného: je to takové, jaké to je a přesně v tu chvíli je to dobré, jaké to je.

2) A viděl jsem Boha z nebe sestupovat, svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.

Vysvětlovala jsem vám, co znamená nový Jeruzalém. Starý Jeruzalém je stav, kdy ukřižovali Krista, kdy hmota útočila, bála se o své posty. A útočila jako hmotná složka. Svatého Ducha čistého, který vám předvedl, že svůj kříž si naložil na svá záda a prošel svým osudem přes Golgotu, byť na něj útočili, bili ho, pálili ho, nakonec ho ukřižovali – a on stále žije. Žije v každém z vás. Na tuto událost planeta nikdy nezapomněla a nikdy nezapomene. Je předváděna na každé planetě a jiným DNA, s různým jiným, podobným dějem. Každá planeta musí na konci 3D scelit své vědomí a pokračovat dál v čistotě svého Ducha.

Starý Jeruzalém znamená, že když vám někdo něco udělá tady a teď, a vy to v některé čakerní úrovni nechcete, tak za vteřinu se čas na planetě posune o vteřinu, a už je všechno v minulosti, a vy se pořád díváte na tu minulost a poukazujete prstem na to tělo, které vám to učinilo. A přitom nevíte, že to tělo oživoval váš vlastní Duch. A bylo zapotřebí, aby tento čin byl učiněn, aby konečně jste svým tělem nepoukazovali na toho člověka, co vám učinil. Tehdy se pak ještě i bojíte, co vám učiní v budoucnosti, takže vás to odtrhává od přítomné chvíle. A máte velikou slabost v této pozici, neboť když opět přijde podobný čin, zabouříte. Nejste nikdy v přítomnosti.

Nový Jeruzalém znamená, že už toto umíte. Kdokoliv k vám přišel a cokoliv vám udělal, už jste dokázali nastavit druhou tvář.

Nastavení druhé tváře neznámá, že se necháte umlátit. Nastavení druhé tváře znamená, že chápete a pochopili jste po vývoji, že když vám někdo přijde udělat čin, který by druhý člověk třeba nezvládl, tak vy víte, že vám vybíjí starou karmu, váš vlastní odpor, který jste vytvořili k podobné situaci někde v minulosti. Ten člověk vás očistí, přinesl vám druhou novou šanci. Nastavení druhé tváře znamená, že nezapomínáte a nezapíšete si novou karmu. A pak ucítíte obrovskou úlevu. Je ticho, klid, svoboda, mír. Když všechny úrovně takhle očistí, přichází stav nového Jeruzaléma.

V roce 2018, v říjnu, mi skupina lidí darovala k šedesátým narozeninám, které jsem pak měla za půl roku, zájezd do Jeruzaléma na tři dny a do Izraele, kde jsme asi týden ještě pokračovali. Byla jsem velmi překvapená. Mě by nikdy nenapadlo vrátit se do Jeruzaléma. Nebudete se nikdy vracet do míst, kde máte všechno vyřešené. Protože jste to vyřešili bez útoku, bez lítostí, co se stalo, koho vám tam zabili, koho vám tam umučili. Je jedno, jestli Jeruzalém bude přímo v Jeruzalémě, je to jenom symbol, anebo někde jinde, v jiném městě na jiném místě na této planetě. Já jsem tenkrát byla dojatá, lidé byli úžasní. A řekla jsem jim, že jsem opravdu strašně překvapená, protože já sama bych tam nikdy nejela, mě by to nenapadlo, já jsem spokojená tam, kde jsem, ale že vím, že tam jedu kvůli nim. A když jsme potom skutečně seděli v tom Jeruzalémě, byla to poslední noc, spali jsme tam tři noci, tak skupina všech lidí si zahrála takovou hru. Byla dotazována Sylvií, která si zahrála na paní učitelku, aby každý sdělil dojmy z Jeruzaléma. A celá skupina, všichni ti lidé, co jsme tam byli, si s údivem uvědomili při svém vyprávění, že se tam necítili lépe, povzneseněji. Že se tam cítili naprosto obyčejně, normálně. A to je ono. Všude máte svůj Jeruzalém. Nemusíte za ním jezdit. Je to stav, kdy neviníte nikoho z minulosti a nebojíte se podobného činu v budoucnosti. Neodmítáte jakoukoliv životní situaci. Ani ztrátu práce, ani nemoc v rodině, ani pomluvy od druhých lidských těl. Vy víte, kdo jste.

3) *A slyšel jsem veliký hlas od trůnu. Hle, příbytek boží uprostřed lidí. Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid, on sám, jejich Bůh, bude s nimi.*

Ano, MY jsme Bůh. Ti, kteří jsou ovládnáni hmotnou složkou to nezažijí, protože jejich tělo bouří a oni si jenom přivlastňují tu bouři. I v nich, v těchto lidech, žije Bůh. Ale v těch, kteří si to už uvědomí co není jejich a přestanou to používat, což zanikne naprosto samo, tam žije Bůh i ve vnějším světě. Pro vás je to zatím utopie. Neboť jednou bude celá planeta tak žít. Jako všechny před námi. Jsou krásné, v harmonii. A i tahle vstupuje do éry, kdy to začíná. Už i tady, v tom děsu a běsu žijí lidé v naprosté harmonii a kráse. Jsou to první ostrůvky. Paradoxní je, že Utopie byl vlastně ostrov. A vidíte, to slovo jsem teď použila.

4) *A setře jim každou slzu z očí a smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti už nebude, neboť co bylo, pomínulo.*

Ano, stav bez ega tohle umožňuje. Nepláčete, nemáte lítosti. Nelitujete ani sebe ani druhého. Smrt není, umírá pouze tělo, které odkládáte, ale pokračujete dál. Žal ani

nářek není, ani bolest není, protože tam, kde není odpor není nemoc, není bolest, není žal. Nastává nový život v království nebeském.

5) Ten, který seděl na trůnu řekl: Hle, všechno tvořím nové, a řekl: Napiš tato slova, jsou věrná a pravá.

Ano, to je stvořený děj při vzniku vesmíru.

Váš vývoj je nekonečný a ve 3D teprve začíná na konci této etapy.

6) A dodal: Již se vyplnila, já jsem alfa i omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé.

Ano, vše už je vymyšleno, dávno. Už se dávno vyplnila. Jenom struktura hmoty ji naplňuje, jak letí vesmírem. A je to vůle vaše. Našeho MY.

7) -a je to poslední bod- Kdo zvítězí, dostane toto vše, já mu budu Bohem a on mi bude Synem.

K tomu nemám co dodat. Amen.

Teď se s vámi loučím. A uslyšíme se a možná uvidíme v Otrokovicích v červenci. Všem se vám omlouvám, protože dnes je také červenec, je neděle pátého. Ale my máme pobyty nepřetržitě již tři týdny, bez jediného dne odpočinku a neměla jsem čas v červnu natočit věci. Ještě také doděláváme knihu. A chci vám říci, že mám pro vás jednu krásnou zprávu, protože Olinka zjistila, že kniha by měla tři sta padesát stran, což je velmi mnoho, tak se udělají dva díly. Udělá se druhý a třetí díl. Ke třetímu ještě napíše další příběhy, teď se dokončuje, a snad do konce roku vyjde druhý díl knihy Jak to vidí Ivanka Adamcová od Olinky Tábořské. A vidíte, tady mám také skluz, to jsem také ještě nesplnila a budu namlouvat.

Takže pro mě teď končím audio s velikou úlevou, že mám zase něco splněno. A těším se na vás v Otrokovicích. Mějte se hezky miláčkové.

Krásné dny, na shledanou.